NO: 30

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 16. yıldönümünde

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ELLERİNDEDİR!*

★ "Burjuva sınıfının varlığının ve egemenli
★ ğinin esas koşulu, sermayenin oluşması ve
★ çoğalmasıdır; sermayenin koşulu ücretli e
★ mektir. Ücretli emek bütünü ile emekçiler
★ arasında rekabete dayanır. Sanayiin burju
★ vazinin elde olmayarak teşvik ettiği iler
★ leyişi, emekçilerin rekabetten ileri ge-
★ len yalıtılmışlıklarının yerine, birlikte
★ liklerinden doğan devrimci dayanışmasını
★ kor. Demek ki, modern sanayiin gelişmesi
★ burjuvazinin ayaklarının altından bizzat
★ ürünleri ona dayanarak ürettiği ve mülk e-
★ dindiği temeli çeker alır. ŞU HALDE BURJU
★ VAZİNİN ÜRETTİĞİ HERŞEYDEN ÖNCE KENDİ ME-
★ ZAR KAZICILARIDIR. KENDİSİNİN DEVRİLMESİ
★ VE PROLETARYANIN ZAFERİ AYNI ÖLÇÜDE KAÇI-
★ NILMAZDIR." (Marx/Engels, "Komünist Mani-
★ festo", Seçme Yazılar cilt 1, s.145)
★
★ "KOMÜNİSTLER, KENDİ GÖRUŞLERİNİ VE AMAÇLA
★ RINI GİZLEMEYE TENEZZÜL ETMEZLER. HEDEFLE
★ RİNE ANCAK TÜM MEVCUT TOPLUMSAL KOŞULLA -

(*) Bu yazımızda yer yer "Bolşevik İşçi-Köylu Kurtuluşu"nun 32 / 4. sayısında — Haziran 1981— yayınlanan "15 / 16 Haziran Buyuk İşçi Direnişinin 11. Yılında, Faşist Cuntanın İşçi Sınıfına ve Emekçilerin Haklarına Uzattığı Eller Kırılacaktır!" başlıklı makaleye da yandık. Makaleden yer yer alıntılar yaptık, ve bize eksik ve yanlış gorulen yerlerde düzeltmeler ve eklemeler yaptık.

★ RIN ZORLA YIKILMASIYLA ULAŞILABİLECEĞİNİ
★ AÇIKÇA İLAN EDERLER. VARSIN EGEMEN SINIF-
★ LAR BİR KOMONİST DEVRİM KORKUSU İLE TİTRE
★ SİNLER. PROLETERLERİN ZİNCİRLERİNDEN BAŞ-
★ KA KAYBEDECEKLERİ BİRŞEY YOKTUR. KAZANA -
★ CAKLARI BİR DÜNYA VARDIR.
★ BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!"
★ (Marx/Engels, "Manifesto", Seçme Yazılar
★ c.1, s.168)

Bu yıl Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde çok önemli bir yeri olan 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 16. yıldönümüdür.

Gün öyle bir gün ki, Türkiye tarihinde en koyu askeri faşist diktatörlük dönemlerinden biri olan 12 Eylül döneminin yarattığı pratik ve yasal çerçeve içinde işçi sınıfı,emekçi kitleler, taleplerini giderek yükselen bir sesle dile getirmeye başlamış durumdadır. Düzen çerçevesindeki "muhalefet", gelişme işaretleri veren işçi sınıfının, köylülerin, emekçilerin sınıfsal hareketlerini, kendi iktidar dalaşmalarında kaldıraç için kullanma hazırlıkları içindedir. Böyle bir ortamda, 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden doğru dersler çıkarmak büyük önem taşımaktadır.

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden doğru dersler çıkararak, bunları bugünkü ve yarınki pratiğe ışık tutacak biçimde kullanmak, yarını şekillendirebilmek için dünden öğrenmek, kuşkusuz 15/16 Haziran gibi bir olayı anmanın doğru Marksist-Leninist yoludur.

Biz bu makalede 15/16 Haziran ile ilgili tam bir değerlendirme yapma işini yerine getirmeyeceğiz. Ancak sorunun bizce açık olan **bazı yönlerini** ortaya koymaya çalışacağız.

15/16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ NEDİR? NASIL GELİŞTİ?

1970 yılı, ülkemizde tüm ezilenlerin ezenlere, faşist düzene karşı kendiliğinden mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı bir yıldı.

Özellikle gençliğin —öncelikle yüksek öğrenim gençliğinin— öncelikle Amerikan emperyalizminin Türkiye'de varlığına yönelen **anti emperyalist**(*) kitle gösterileri büyük boyutlara varmıştı. Amerikan 6. Filosunun İstanbul-İzmir limanlarına her gelişi büyük anti-emperyalist gösterilerle karşılanıyor; onbinler "Yankee Go Home"; "6. Filo Defol!" şiarları altında birleşiyordu. "Morrison Süleyman, yolculuk ne zaman?" şiarı altında o zamanın Demirel hükümeti hedef alınıyordu. Hakim sınıfların "konuk"ları Amerika Birleşik Devletleri denizcileri karaya ayak bastırılmıyor; yer yer limanlarda denize atılıyordu. Anti-emperyalist gösterilerde yer yer polisle çatışmalar oluyor; yükselen devrimci mücadele ilk şehitlerini (Vedat Demircioğlu) veriyordu.

Devrimci mücadelenin boyutlarının yükselmesi Karşı-Devrimi de "demokrasi" sahte maskesini giderek bir kenara koymaya itiyor; anti-emperyalist kitle gösterilerinin üzerine kitlesel saldırılar düzenleniyor, devrim şehitlerine yenileri katılıyordu (Kanlı Pazar, 1969 Şubat). Devrimci şiddet sorunu bu gelişmeler karşısında kendini en acil sorun olarak devrimcilere getirip dayatıyor; ve en önemli bir ayrım çizgisi haline geliyordu.

Kendiliğinden mücadelenin hızla yükseldiği şartlarda; "legalliğini korumak" kendisi için herşey olan, "parlamenter yol"la iktidara gelmeyi düşleyen Türkiye İşçi Partisi(TİP) nin revizyonist yöneticileri, "uslu durulmasını"; "kurallara uyulmasını" öneriyorlar ve özellikle gençlik içinde tecrit oluyorlardı.

Gençlik hareketi içinde devlet konusunda bir sürü anti-Marksist düşünce kol geziyordu. Faşist devletin en temel kurumu olan ordu "anti-emperyalist"; "ilerici" görülüyor; "Ordu-Gençlik elele" şiarları ile darbecilik körükleniyor, "Halk, Ordu, Gençlik devrim yapacak Bize Amerika, bize Amerika selam duracak" türküleri söyleniyordu. Darbeci revizyonistle-

---

(*) Yazı Kurulunun bir üyesi bu bağıntıda, gençliğin 1970'deki hareketinin, sözü edilen kitle gösterilerinin "anti-emperyalist" olarak nitelendirilmesinin yanlış olduğu; belirleyici özelliğin "anti-Amerikancılık" olduğu görüşündedir.

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi ellerindedir! . . . s. 1

1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yufdıtdışında yapılan gösterilerle yaşattık... . . . s.13

ABD emperyalizminin Libya'ya saldırısını lanetliyoruz! . s.16

Devrimin Sesi mi? Reformizmin mi? s.18

PKK'nın yürüyüşü ile ilgili . s.21

BP sayı 27 üzerine tartışma . s.22

V.i.S.d.P.: U.T.W., P.O.BOX 461
LONDON E8 4JB ENGLAND

rin yaydığı görüşe göre "anti-emperyalist geleneğe sahip" olduğu palavraları atılan Türk ordusu, "Amerikancı Demirel hükümeti"ni bir darbe ile devirecek, yerine "asker sivil aydın zümrenin" temsilcilerinden oluşan bir yönetim kurulacaktı. Bu görüş sahipleri darbe ortamı yaratmak için, gençliğin anti-emperyalist eylemlerini ve ezilen kitlelerin sınıf mücadelelerini bir kaldıraç olarak kullanmak istiyordu. Bunlar bu yüzden gençlik hareketinin önderlerinin sırtını sıvazlıyordu. TİP'in pasifist, legalist, parlamentarist revizyonizmine karşı tepki; darbeciliğe duyulan sempatiye dönüştürülmeye çalışılıyordu.

Yine TİP'in pasifizmine duyulan tepki, gençlik önderlerinin bir kesimini "aktif eylem" adına fokoculuğa, öncü savaş teorilerine yaklaştırıyor; bu sempati daha sonra Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO), Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) gibi örgütlerde cisimleşiyordu.

Aynı dönemde kendini gerek TİP'ten gerekse diğer gruplardan en azından sözde ayıran Proleter Devrimci Aydınlık (PDA), Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimine ve Mao Zedung'a sahip çıkıyor; Türkiye'de Çin'deki biçimi ile Halk Savaşı yolunun propagandasını ucundan-kıyısından yapmaya çalışıyordu.

Gençlik içinde TİP'e karşı olan gruplar etkinliğini sürdürürken; işçi sınıfı içinde önemli ölçüde TİP'in kontrolünde olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'(DİSK)nun etkinliği vardı. Ve bu etkinlik artmaktaydı. Gençlik hareketinin çeşitli kesimleri işçi sınıfı ve diğer ezilen emekçi sınıflar ile bağ kurmaya çalıştı. Ve bunda belli başarılar elde edildi. Ama yine de, özellikle sendikal alanda TİP'in ve onun önemli ölçüde etki ve denetiminde olan DİSK'in etkinliği kırılamadı.

15/16 Haziran olayları gelip çattığında, devrimci hareketin durumu işte böyleydi. Marksist-Leninist çizgiye sahip, Marksist-Leninist bir parti henüz yoktu; işçi sınıfı için de reformist ve revizyonist düşünce ve akımlar etkindi; gençlik hareketi içinde ise darbeci; revizyonist; ve fokocu görüşler gelişmekte idi.

Yazının başında, 1970 yılının ülkemizde ezilenlerin faşist düzene karşı mücadelelerinin büyük boyutlara ulaştığı bir yıl olduğunu söylemiştik.

Bu işçi sınıfı açısından da böyleydi. 1963 yılında çıkarılan bir kanunla "grev hakkı"nı kanunen de (lokavtla sulandırılmasına rağmen) ele geçiren işçi sınıfı; 1960'lı yıllarda bu silahı yaşama şartlarını iyileştirmek için kullanmada giderek ustalaştı. Birçok grev mücadelesi içinde işçi sınıfının ileri unsurları; Türk-İş'in başındaki unsurların işçi sınıfı düşmanı hainler olduğunu, bunların gerçekte patronlarla aynı saflarda olduğunu gördüler. Bu o dönemde Türk-İş'e alternatif olarak ortaya çıkan DİSK'in kısa zamanda güçlenmesine yol açtı. Birçok büyük sanayi kuruluşunda DİSK, Türk-İş'e ciddi bir rakip haline gelmeye başladı; Türk-İş'in sendika ağalarının, işçi sınıfını istedikleri gibi uyuttukları dönemler geride kalmaya başladı. İşçi sınıfı içinde, DİSK'in kazandığı birkaç başarıdan sonra DİSK'e doğru bir kayma başladı. İşçi sınıfı üzerinde Türk-İş aracılığı ile kurdukları hakimiyetin sarsılmaya başladığını gören hakim sınıf temsilcileri bu duruma durdi yebilmek için 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lokavt Kanununda değişiklikler yapılmasını planladılar. Bu plana göre; herhangi bir işyerinde toplu sözleşme yapma hakkı; işyerinin dahil olduğu iş kolunda en çok üyeye sahip olan ve o iş kolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi federasyonu; ya da ülke çapında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu, DİSK'in tasfiyesi; DİSK dışında da bazı küçük işyerlerinde örgütlenen küçük sendikaların tasfiyesi; sendikal alanda Türk İş'in kesin tekel kurması demekti. Bu yöndeki değişiklik önerisi 15 Haziran'da meclislere gelecekti.

Türk-İş yöneticileri, hazırlanmasında kendilerinin de payı bulunduğu bu işçi sınıfı hain tasarının propagandasını yaptılar. Güçlü olmak için tek sendikada birleşmek gerektiği; kanunun bunu amaçladığı demagojisi ile işçileri kandırmaya çalıştılar.

DİSK yöneticileri; kendi varlıkları tehdit altında olduğu için bu tasarıya karşı çıkmak zorunda idiler. Ancak onlar da işçi sınıfının sınıf mücadelesinden korkuyorlardı; düzeni savunuyorlardı. Bu yüzden yasa değişikliğine "kanunlar çerçevesinde" karşı çıkılması yönünde çağrı yaptılar.

15 Haziran'da İstanbul ve İzmit'te işçiler, kanunlarda yapılmak istenen değişiklikleri protesto için büyük bir yürüyüş düzenlediler.

O gün İstanbul ve İzmit'te hemen bütün büyük fabrikalarda üretim durdu. Türk-İş yönetiminin uyarılarına, sendikadan çıkarma tehditlerine; patronların işten atma tehditlerine rağmen; yalnızca DİSK'li işçiler değil; Türk-İş'e bağlı sendikasız işçiler de kitleler halinde direnişe katıldı.

İşçilerin büyük bir bölümü düzenlenen yürüyüşe katıldı. 15 Haziran'daki yürüyüşe 70 bine yakın işçi katıldı. İstanbul'da üç koldan, İzmit'te iki koldan yürüyüş yapıldı. İşçiler gözaltına alınan arkadaşlarını karakollara teslim etmediler. Kitle karakollar önünde birikerek, gözaltına alınanları polisin elinden aldı.

16 Haziran'daki yürüyüşe katılım 150 bin civarında oldu. İşçi sınıfının muazzam gücü karşısında paniğe kapılan hakim sınıflar orduyu devreye sokmaktan başka çare bulamadı.

Askeri birlikler, polis birliklerinin hemen ardında işçilere karşı barikatlar kurdular. İşçiler, **silahsız** ve **örgütsüz** olmalarına rağmen; bu barikatların çoğunu yiğitçe aştılar.

İşçiler barikatları kağıt gibi parçaladılar. Levent'te, Topkapı'da, Kadıköy yakasında Otosan fabrikası önünde polis ve askerle işçiler yer yer çatıştılar. Polis silah da kullandı.

En büyük çatışma Kadıköy'de Yoğurtçu Parkı çevresinde oldu. Bu çatışmada yüzlerce işçi yaralandı; bir toplum polisi öldü.

İşçiler durmadılar. Kadıköy iskelesinde toplanan işçiler üzerine polis ve asker yeniden saldırdı. Faşist kolluk güçlerinin açtığı ateşte Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler şehit düştüler.

16 Haziran akşamı saat 21'de hakim sınıfların radyoları İstanbul ve Gebze'de sıkıyönetim ilan edildiğini duyurdular. İşçi sınıfının kendiliğinden gelişen bu haklı mücadelesini bastırmak için hakim sınıflar yüzlerindeki "demokrasi" maskesini atmak, gerçek faşist yüzlerini göstermek zorunda kalmışlardı.

Büyük işçi direnişinin kendilerini de aştığını gören o dönemin reformist DİSK sendika ağaları, Türkiye işçi sınıfının en büyük, en görkemli direniş hareketlerinden biri olan 15/16 Haziran direnişinin doruğunda işçilere devlet radyosu üzerinden şöyle sesleniyordu:

"İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırısız olacağını emreder. Bizler Anayasaya sımsıkı bağlı işçiler olduğumuz için, hiç bir hareketimiz Anayasaya aykırı olamaz. Ne var ki bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü, gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatla taş atabilirler. Tahrikler yapabilirler. DİSK genel başkanı olarak sizleri uyarıyorum." (Kemal Türkler'in 16.6.1970'deki radyo konuşmasından)

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi böylece reformist-revizyonist sendika ağalarının yüzlerinden de "işçi dostu" maskesini söküp atıyor; onların devlet ve anayasa yanlısı, faşist Türk ordusu yardakçısı, işçi düşmanı yüzlerini görmek isteyenlere, ve görebilecek durumda olanlara bütün çıplaklığı ile gösteriyordu.

15 Haziran'da patlayan, 16 Haziran'da doruğuna ulaşan büyük işçi mücadelesi, ancak sıkıyönetim, onun ardından gelen yoğun faşist saldırı ile durdurulabildi. Hareketin durdurulmasında kuşkusuz reformist - revizyonist DİSK'li sendika ağaları da işçi sınıfı açısından lanetli, hakim sınıflar açısından ise "takdire şayan" hainçe bir rol oynadılar.

15/16 Haziran işçi hareketi doğrudan talebi olan 274-275. maddelerde yapılmak istenen değişiklikleri engelleme hedefine ulaştı. Hakim sınıflar işçi hareketinin büyük gücü karşısında gerilemek, yapmak istedikleri değişiklikleri ertelemek zorunda kaldılar. Onlar işçi sınıfının büyük mücadelesi karşısında 15 Haziran'da yasa değişikliklerini meclisten geçirme planını gerçekleştiremediler. Bu plan hemen hemen aynı içerikle, ancak 11 yıl sonrasında, işçi sınıfı hareketinin ve bütün devrimci hareketin en yoğun, en kanlı faşist saldırılardan biri sonucu hemen hemen bütünüyle bastırıldığı bir dönemde, 12 Eylül sonrasında gerçekleştirilebildi.

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞIN 15/16 HAZİRAN'DAN ÇIKARDIĞI DERSLERDE DOĞRU OLANI SAVUNMAK; YANLIŞLARINI ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ SİLAHI İLE AŞMAK MARKSİST-LENİNİSTLERİN GÖREVİDİR

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi; gerek işçi sınıfı gerekse devrimci gruplar açısından büyük bir mücadele okulu oldu.

Bütün devrimci gruplar 15/16 Haziran'dan kendilerine göre dersler çıkardılar. O dönem de PDA saflarında çalışan, daha sonra PDA'dan ayrılarak TKP/ML'i kuran İbrahim Kaypakkaya da 15/16 Haziranı şöyle değerlendirdi:

> İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziran'da doruğuna ulaştı. İşçiler bütün burjuva ve küçük-burjuva revizyonist kliklerini tepeleyip geçtiler. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve arkasından gelen sıkıyönetim, bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama yarattı. Bu arkadaşlar, işçi hareketinden ve onu izleyen zor mücadele günlerinden önemli dersler çıkardılar.
>
> İşçi hareketi, birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist, parlamentarist görüşlere ağır bir darbe indirdi.
>
> İkinci olarak, işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direnişi tanklarla, süngülerle, sıkıyönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar, sıkıyönetim makamlarıyla birlikte yüzlerce işçiyi işten atmışlardı. Yüzlerce devrimci işçi ve aydın, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. Bütün bunlar M. Belli'nin, D. Avcıoğlu'nun ve H. Kıvılcımlı'nın cuntacı hayallerinin ve anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahlillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.
>
> Üçüncüsü, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.
>
> Dördüncüsü, 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırlık bölgelere çekilmedi-

ği takdirde bastırılmaya mahkûm olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte, şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15 - 16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim, en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, kanundışı bir temel atarak ve çalışmaları bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı, 15 - 16 Haziran Direnişi, ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu.

(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.273 274)

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 15/16 Haziran ın bir yıl ertesinde yaptığı bu değerlendirmeler bugün de Marksist-Leninistler açısın - dan 15/16 Haziran değerlendirmesinde çıkış noktası alınmak zorundadır.

Bu değerlendirme, yapıldığı tarihi şartlar da Marksist-Leninistlerin soruna nasıl yak- aştıklarını gösteren; ve onların kendilerini nasıl hem "revizyonizm", reformizm ve pasifizmden; ve hem de ona tepki olarak çıkıp gelişen "sol" sapmadan ayırmaya çalıştıkları nı gösteren bir değerlendirmedir. Sorun bu de ğerlendirmenin doğru yanlarına sahip çıkıp on ları geliştirmek; yanlış yanlarını eleştiri- özeleştiri yöntemi ile aşmaktır. Ne yazık ki, Marksist-Leninistler bu görevi layıkı ile ye rine getirmemişlerdir.

İbrahim Kaypakkaya'nın sürdürücüsü olduğu nu söyleyen bizler 1981 yılına gelene dek, Partizan'dan ayrılıp Bolşevik Partizanlar olarak ortaya çıkana dek, 15/16 Haziran konusun da İbrahim yoldaşın ortaya koyduğu bu dersle ri hiçbir eleştiri getirmeden aynen savunduk.

1981'de, Menşeviklerle örgütsel bağımızı kesmemizin ertesinde yayınladığımız bir maka lede (bkz. BİKK, sayı 32/4) ilk defa "1972'- de yapılan bu değerlendirmelerin belli yanlış ve eksiklikleri de barındırdığı"nı tespit ettik, ve bu hata ve eksiklikler konusun da görüşlerimizi ortaya koyduk. Bu, kuşkusuz hataların aşılması, İbrahim Kaypakkaya ' nın doğru savunulması yönünde atılmış ileri bir adımdı. Ama bu adım atılırken, yalnızca hata lar konusunda tavır takınılması, o günkü tarihi koşullarda anlaşılır olsa bile, İbrahim Kaypakkaya'nın kazanımlarının doğru savunulmaması anlamına geliyordu.(*) Daha sonra, at tığımız bu ileri adım bir adım daha ilerle - tilmedi.

Geldiğimiz noktada biz, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 15/16 Haziran'dan çıkardığı ders ler hakkında görüşlerimizi şöyle toparlamak istiyoruz:

★İbrahim Kaypakkaya 15/16 Haziran işçi mücadelesinden çıkardığı derslerin en başına "işçi hareketi birinci olarak, devrimin ŞİDDETE dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi" tespitini koyuyor. Bu, yazımızın başında ortaya koyduğumuz gibi, mo dern revizyonist-reformist-pasifist "sol"un egemen olduğu şartlarda; modern revizyoniz - min "barışçı geçiş" tezlerinin "Marksizm-Leninizme katkı" olarak savunulduğu şartlarda büsbütün önem kazanan, Marksizm - Leninizmin "şiddete dayalı devrim" ilkesinin parlak bir savunusu, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın çıkardığı, savunulması gereken doğru bir derstir. Gerçekten de 15/16 Haziran, Aybar/Aren (TİP) oportünizminin hiç mi hiç istemediği, onların parlamentarist yol'una darbe vuran bir o laydı.

★İbrahim Kaypakkaya, çıkardığı ikinci ders olarak, 15/16 Haziran'ın "burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdiğini" belirtiyor. Gerçekten de görmek isteyen gözlere 15/16 Haziran, ve ardından gelen sıkıyöne tim uygulamaları, Kemal Türkler gibi revizyo nist-reformistlerin "gözbebeği şerefli Türk ordusu"nun gerçek fonksiyonunun ne olduğunu göstermek için yeterli malzemeyi bir kez daha sağladı. Bu, makalenin başında da ortaya koymaya çalıştığımız "milli, anti-emperya - ordu" hayallerinin hakim olduğu ortamda olağanüstü önemde bir gelişme idi. Marksist-Leninistler 15/16 Haziran deneylerinden de yola çıkarak, "sınıflarüstü" ordu-devlet safsatalarına karşı başarılı bir mücadele yürütebilirlerdi.

★İbrahim Kaypakkaya'nın çıkardığı üçüncü ders, 15/16 Haziran işçi hareketinin "ger

---

(*) Partizan'la yeni ayrıştığımız dönemde, İbrahim Kaypakkaya'nın hatalarının da bağnazca savunulmasına duyulan tepkinin sonucu olarak da, özellikle Partizan'la girilen polemikler de İbrahim yoldaşın hatalarına ağırlık veriyorduk. 15/16 Haziran ile ilgili 1981 Haziran tarihli makalede de bu yaklaşımın ürünü olarak, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 15/16 Haziran'dan çıkardığı doğru derslerin her türden oportünizme ve revizyonizme karşı savunulması görevi yerine getirilmemiş; bunun yerine İbrahim yoldaşın çıkardığı derslerde yanlış görülen dördüncü ders üzerinde durulmuştur. Bu tekyanlı, yanlış yaklaşım objektif olarak İbrahim Kaypakkaya'nın kazanımlarının doğru savunulmaması anlamına geliyordu.

Bu yaklaşımın bir örneği, sözü geçen makalede "15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden Çıkarılan Dersler Hatalı ve Eksiktir" şeklindeki ara başlıktır. Bu ara başlıkta, ayrımsız bütün dersler için genel bir değerlendirme yapılma durumu vardır. Halbuki makalenin içinde, çıkarılan derslerden birinin yanlış olduğu ortaya konmaya çalışılmaktadır.

çek kahramanın kitleler olduğu" dersidir. Bu ders gerçekten de, hele hele revizyonizm-reformizm-pasifizme tepki olarak çıkan fokoculuğun geliştiği şartlarda, çok önemli bir tespittir; ve İbrahim Kaypakkaya yoldaşın merkeze revizyonizmi koymasına rağmen, ideolojik mücadeleyi her iki cephede de, hem sağ hem de sol oportünizme karşı yürüttüğünün açık bir göstergesidir. Onun bu tavrı, öğrenilmesi, örnek alınması, savunulması gereken bir tavırdır.

★İbrahim Kaypakkaya 15/16 Haziran'dan beşinci ders olarak, "gerçekten devrimci bir örgütlenme, kanun dışı bir temel atarak, çalışmaları bu temel üzerinde inşa etme" dersini çıkartıyor. Marksizm-Leninizmin bu ilkesel öğretisi, burada İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından 15/16 Haziranın deneylerinden de yola çıkılarak parlak bir şekilde savunulmaktadır. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın burada ortaya koyduğu ders, ne yazık ki, bizim tarafımızdan teorik olarak savunulsa bile, pratikte, uygulamada çok ağır hata ve sapmaların ortaya çıktığı, bu anlamda kavranmamış olan bir derstir. Gerçek anlamda "illegal temel üzerinde çalışmaları inşa etme"nin gerçekleştirilememiş olması, biz komünistlerin, (bu arada diğer devrimci örgütlerin) örgütsel alanda bunca ağır kayıplar vermemizin önemli nedenlerinden biri olmuştur.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN 15/16 HAZİRAN'DAN ÇIKARDIĞI DERSLER **BU NOKTALARDA** DOĞRU OLAN, MARKSİST-LENİNİST OLAN TEZLERDİR. VE İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI, O DÖNEMDE MARKSİZM LENİNİZM ADINA KONUŞAN DİĞER GRUPLARDAN, KİŞİLERDEN İLKESEL OLARAK AYIRAN TEZLERDİR. BU NOKTALARDA İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN GÖRÜŞLERİNİN SAVUNULMASI VE GELİŞTİRİLMESİ GÖREVİ BİZ MARKSİST-LENİNİSTLER TARAFINDAN YETERİNCE YERİNE GETİRİLMEMİŞTİR.

İbrahim Kaypakkaya'nın çıkardığı dersler bunlarla sınırlı değildir.

İbrahim Kaypakkaya, 15/16 Haziran'dan çıkardığı derslerin dördüncüsünde yanılmaktadır. O şöyle demektedir:

> "15/16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak **işçi ayaklanmalarının** kırlık bölgelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır darbe indirdi."

15/16 Haziran direnişinin bastırılmasından, bunun "devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını" gösterdiği, "şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırlık bölgelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğu"nu gösterdiği, "şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır darbe indirdi" gibi dersler çıkarmak, bu hareketin bastırılmasından bu sonuçlara varmak, ancak zorlama ile, 15/16 Haziran işçi direnişine onun sahip olmadığı nitelikler atfetmekle mümkündür.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş 15/16 Haziran'dan çıkardığı derslerin en başında, 15/16 Haziran'ın işçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesinin doruk noktası olduğu tespitini yapıyor. Ki bu tespit somut olgu tespiti olarak doğru bir tespittir. Gerçekten de 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin 1970'deki doruk noktasıdır. İbrahim Kaypakkaya bu hareketin komünist önderlikten yoksun olduğunun; reformist, revizyonistlerin bu hareket içinde büyük etkiye sahip olduğunun, bu hareketin kısıtlı sınırlı taleplerle ortaya çıkan, ve iktidar sorununu gündeme getirmeyen, silahsız-örgütsüz bir hareket olduğunun da bilgisi ve bilincindedir. Ama buna rağmen, bu hareketin bastırılmasından yukardaki sonuçları çıkarabilmektedir. Bu nasıl olmaktadır? Bunun bizce açıklaması şudur: İbrahim Kaypakkaya bu noktada hareketi olduğu gibi değerlendirmemekte, onu, savunduğu halk savaşı teorisini haklı gösterecek, onu doğrulayacak şekilde, yanlış bir biçimde yorumlamaktadır.

İbrahim Kaypakkaya bu dersleri çıkarmakla, 15/16 Haziran'a onun sahip olmadığı nitelikler atfetme konumuna girmektedir, çünkü:

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmek için giriştiği bir hareket değildir. Bir devrim hareketi değildir. Bu yüzden de bu hareketin bastırılması, "ilk başlarda devrimin şehirlerde başarıya ulaşamayacağını" gösteren bir olgu değildir.

15/16 Haziran işçi direnişi; işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek için giriştiği bir **silahlı genel ayaklanma** değildir. Bu yüzden de "şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine" darbe indirmesi sözkonusu değildir.

15/16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının **Komünist Partisi önderliğinde**, var olan iktidarı devirmek için giriştiği; **örgütlü, bilinçli** iktidara yönelik; bir silahlı ayaklanma değildir.

15/16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının sendika kanunlarında yapılmak istenen değişikliklere duyduğu tepkinin ifadesi olan; kendiliğinden bir mücadele idi; silahsız bir gösteri idi.

Bu mücadelede işçi sınıfı, bırakalım komünist anlamda bir örgütlenmeyi bir yana, sendikal alanda bile örgütlü değildi. İşçi

sınıfı kesinlikle örgütsüz ve silahsızdı. Bu hareketi "devrim" ile, "işçi ayaklanması" ile eşitlemek, harekete olmayan birnitelik vermektir.

Böyle bir hareketin, işçi sınıfının **örgütsüz ve silahsız** bir hareketin "bastırılması" tabiidir. (Kaldı ki, bu hareket bastırılmasına rağmen, geçici de olsa **amacına ulaşmış**, hakim sınıflar planladıkları kanun değişikliğini ertelemek zorunda kalmışlardır.) Bu hareketin bastırılmasından yola çıkarak; bu hareketin şehirlerdeki **işçi ayaklanmalarının** kırlara çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdiği vb. sonucunu çıkarmak; Komünist Partisi önderliğindeki bir örgütlü silahlı genel ayaklanma ile,demokratik bir talep temelinde gelişen ve ayaklanmaya dönüşmeyen, kendiliğinden silahsız kitle eylemini eşitlemek demektir ki, bunun yanlışlığı ortadadır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye'de devrimin askeri yolu olarak halk savaşı yolunun geçerliliğini ispatlamak için burada gerçeği zorlamakta; 15/16 Haziran işçi direnişinden çıkarılması imkansız olan bir ders çıkarmakta; bunun için 15/16 Haziran işçi direnişini sanki bu işçi direnişi, iktidara yönelik silahlı bir genel ayaklanma imiş gibi gösterme durumuna düşmektedir.

Diğer yandan İbrahim Kaypakkaya, PDA ile yanlış bir temelde polemiğe girmekte; PDA'yı "şehirlerde genel ayaklanma hayali"ni savunduğu noktasından eleştirmektedir. Aydınlık'ın gerçekte savunduğu, şehirlerde işçi sınıfının silahlı genel ayaklanması değildi. Aydınlık esas olarak bir askeri darbe bekliyordu. Bütün planları bunun üzerine kurulu idi. Kitle hareketinin bu askeri darbe planı için deki rolü ise; birincisi, o günkü hükümeti zayıflatmak ve darbe ortamını hazırlamak; ikincisi, darbecilere "kitlenin talepleri"ni (!) çıktarmaktı. Onlar bu yüzden 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişini "devrim"in (siz darbe deyin) arifesi olarak gördüler ve gürültülü bir biçimde propagandasını yaptılar. Ama 15/16 Haziran sonrası gelen sıkıyönetim, ordunun kimin ordusu olduğunu görmek isteyenlere, kör olmayanlara gösterdi.

İbrahim Kaypakkaya PDA ile girdiği polemikte Aydınlık'ı sanki Aydınlık gerçekten"silahlı genel ayaklanma" taraflısı imiş gibi göstererek; onu bu temelde eleştirerek de hataya düştü.

Çin'de gerçekleşen şekli ile **Halk Savaşı yolu** (yani Toprak Devrimine bağlı olarak kırlarda kızıl siyasi iktidar bölgelerinin kurulması ve şehirlerin süreç içinde kırlardan sarılarak kurtarılması) İbrahim Kaypakkaya için **Türkiye ve tüm yarı-sömürge yarı - feodal ülkeler** için kesin olarak geçerli olan;genel geçerliliği olan yoldu. Bu, İbrahim Kaypakkaya yoldaş için tartışılmayacak kadar açık bir gerçekti. O, 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişine bu şekilde yaklaştığından; 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden çıkarılması gerekli olan en önemli derslerden birini çıkaramadı.

İbrahim Kaypakkaya, 15/16 Haziran direnişinden çıkardığı derslerin üçüncüsünde doğru olarak bu mücadelenin "gerçek kahramanının kitleler olduğunu" gösterdiğini tespit etti. Ama bu yeterli değildi. 15/16 Haziran işçi direnişi, pratik olarak İŞÇİ SINIFININ MUAZZAM GÖCÜ'nü göstermişti. İŞÇİ SINIFI DURDUĞU ZAMAN HAYATIN DURDUĞUNU göstermişti. Marksizmin en devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğu; İŞÇİ SINIFININ DEVRİMDE ÖNCÜ SINIF olduğu öğretilerinin doğruluğunu bir kez daha pratikte ispatlamıştı. 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÇALIŞMANIN DEVRİMİN ZAFERİ İÇİN HAYATİ ÖNEMİNİ göstermişti. 15/16 Haziran direnişi, işçi sınıfının KOMÜNİST BİR ÖNDERLİKTEN YOKSUN OLDUĞUNU göstermişti. İŞÇİ SINIFININ ESAS OLARAK ÖRGÜTSÜZ OLDUĞUNU, örgütlü kesiminde REFORMİST VE REVİZYONİSTLERİN HAKİM OLDUĞUNU göstermişti.

Bütün bu olgulardan alınması gereken ders, çıkarılması gereken sonuç ne olmalı idi?

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi gerçekte Marksist-Leninistlere güçlerini işçi sınıfı içinde çalışmaya yoğunlaştırma için açık bir çağrı idi. 15/16 Haziran işçi direnişi Marksist-Leninistlerin önüne işçi sınıfının reformizmin ve revizyonizmin etkisinden kurtarılması için tutarlı, sistemli, planlı mücadeleyi; işçi sınıfının ileri kesimlerinin Komünizm davasına kazanılması görevini **acil** görev olarak koymuştu. 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, işçi sınıfı temeline oturtulmuş gerçekten Marksist-Leninist bir sınıf partisinin yaratılması, güçlerin bu görevin çözümü için yoğunlaştırılması sonucunu çıkarabilmek için verileri bir kez daha Marksist - Leninistlerin önüne pratik olarak koymuştu.

Ama ne yazık ki; İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ve diğer komünistler 15/16 Haziran direnişinden çıkarılması gereken bu dersi çıkarmadılar, bu sonuçlara varmadılar.

1973 yenilgisinden sonra, yeniden toparlanma döneminde de, ve daha sonra da TKP / ML içinde geçmiş bu konuda köklü bir şekilde gözden geçirilmedi; ve hata ve eksiklikler aşılmadı.

Sınıf mücadelesinin yeniden yükseldiği koşullarda da, bu mücadele pratikte öncelikle büyük şehirlerde gelişmesine; işçi sınıfı içinde gelişmesine; yüzbinlerce işçinin katıldığı yüzlerce grev olmasına; buna karşılık bir tek **kendiliğinden gelişen** toprak mücadelesi olmamasına rağmen; kırlık

bölgede gelişen sınıf mücadelesi de daha çok doğrudan devlet güçlerini ve faşizmi hedef alan; ve yer yer milli çelişme temelinde gelişen mücadele olmasına rağmen"feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişmedir" şeklindeki Türkiye gerçeklerine uymayan tespite bağnazca sarılındı. Çin'deki devrimin somut yolunun Türkiye'ye şabloncu bir şekilde uygulanması sonucu ortaya çıkan bu baş çelişme tespiti; üzerinde tartışılması bile kabul edilmeyen bir dogma olarak savunulmaya devam edildi. Bu baş çelişme tespitinin yanlış olduğunu söyleyenlere "revizyonist-troçkist kırması" vb. denerek, bu "inançsız-lar"(!) "müminler" tarafından afaroz edilmeye çalışıldı.

Şehirlerde sınıf mücadelesi, kırlara oranla çok daha büyük bir hızla gelişmesine rağmen, şehirlerde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın **tali** olduğu söylenmeye devam edildi. Bilinçli ve planlı olmayan çalışma bile işçi sınıfı içindeki çalışmanın ne kadar önemli olduğunu; hiç de iddia edildiği gibi tali olmadığını her gün ispatlamasına rağmen; gerçekler teorimize, kendi yarattığımız dogmalara uydurulmaya çalışıldı. Bütün bunların sonucunda, işçi sınıfı içinde, işçi sınıfının en ileri kesimini, öncüyü Komünizm davasına kazanmak için bilinçli, planlı bir çalışma yürütülmedi. İşçi sınıfının ileri kesimleri içinde revizyonistler hakimiyetlerini korumakla kalmayıp; daha da ilerlettiler. **İşçi sınıfının öncüsü** olduğunu iddia eden bizler, işçi sınıfı içindeki etki açısından güçsüz gruplardan biri durumunda kaldık.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 1971/1972'de 15/16 Haziran'ı değerlendirirken çıkardığı derslerden dördüncüsünde yaptığı önemli hata; yapıldığı tarihi şartlarda; daha sonra bu hatayı devralıp başka tarihi şartlarda sürdüren **bizlerin**; daha sonra bizim eleştirilerimize rağmen bu hatayı bağnazca savunmaya devam eden Menşeviklerin hatalarıyla aynı ağırlıkta değerlendirilemez. Onun bu alanda yaptığı hata, doğrudan doğruya yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi olarak savunduğu ve 1971/1972 şartlarında modern revizyonizme karşı mücadelede Marksist-Leninistlerin gerçekten sahip çıktığı "Mao Zedung Düşüncesi"nin, işçi sınıfını küçümseyen; "Asya, Afrika, Latin Amerika"daki "devrimin fırtına merkezleri" olan ülkelerde "halk savaşı" askeri stratejisini tek geçerli strateji ilan eden önemli sapmaları ile doğrudan bağıntılı, ve **önemli ölçüde** onların ürünüdür.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın çıkardığı altıncı derste de "Mao Zedung Düşüncesi"nin yanlışlarının izleri açıktır. İbrahim yoldaşın "Altıncısı, 15/16 Haziran direnişi ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının delili oldu" şeklindeki tespiti, aynı dönemde "devrimci durum" konusunda İbrahim Kaypakkaya yoldaşın savunduğu; "Mao Zedung Düşüncesi" adına savunulan görüşlerle, Lenin'in öğretisini içiçe savunduğu eklektik tespitlerden bağımsız olarak ele alındığında bir sorun yoktur. Ancak bunlarla bağ içinde ele alındığında, buradaki tespit "sürekli devrimci durum" tespitinin de bir kanıtı olarak ele alınması halinde yanlıştır. Ki İbrahim Kaypakkaya'nın genel çizgisi gözönüne alındığında durum budur.

Onun bu alandaki hatası, Mao Zedung Düşüncesinin uluslararası planda Marksizm-Leninizm olarak kabul edildiği; modern revizyonizm/Marksizm-Leninizm çatışmasında, Mao Zedung Düşüncesi'nin önemli yanlışlarının da Marksizm-Leninizm, evet Marksizm - Leninizme katkı olarak kabul edlidiği şartlarda; Mao Zedung Düşüncesi'ne Marksist-Leninist saflardan hiçbir elle tutulur açık eleştiri getirilmediği şartlarda yapılan bir hatadır. Genel değerlendirmede bu tarihi gerçek gözönün de bulundurulmak zorundadır. İbrahim yoldaşın hatası genç bir Marksist-Leninistin, genç bir Komünistin hatasıdır.

Şimdi İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına ortaya çıkanların, Mao Zedung Düşüncesi'nin bir dizi yanlışının Marksist-Leninist eleştiri süzgecinden geçirildiği şartlarda, bu hatalara bağnazca sahip çıkması, ve İbrahim'de doğru olan görüşlerden çok onun yanlışlarına sahip çıkıp geliştirmesi, bunları sistemleştirmesi halinde, bunların Komünistlerin yaptığı hatalar olduğunu söylemek mümkün değildir. Bu tavra en iyi örneklerden biri Partizan oportünistlerinin tavrıdır.

Onların bizim eleştirilerimiz karşısında takındığı tavır ibret verici bir tavırdır. Onlar 1982 Haziran'ında Partizan adına çıkardıkları bir bildiride, bizim 1981'deki makalemizde takındığımız tavra tavır takındılar.

PARTİZANCI MENŞEVİKLER İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN YANLIŞLARINI SİSTEMLEŞTİREREK SAVUNUYOR

Şimdi bunların takındığı bu tavrın bazı yönlerine bakarak, Partizan menşeviklerinin İbrahim Kaypakkaya savunusunun nasıl bir "savunma" olduğunu görelim.

Partizan menşevikleri bizim, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 15/16 Haziran'dan çıkardığı dördüncü dersle ilgili olarak yaptığımız, 15/16 Haziran'dan böyle bir ders çıkarmanın "ancak zorlama ve 15/16 Haziran'a olmadığı bir nitelik vermekle mümkün olduğu", İbrahim Kaypakkaya'nın Halk Savaşı yolunu ispatlamak için 15/16 Haziran'dan "çıkarılması imkansız bir ders çıkardığı" şeklindeki tespitlerimiz karşısında aynen şunları söylüyorlar:

"İlkin şunu diyelim ki, İK 15-16 Haziran di

renişinin başından beri komünist bir önder - lik taşımadığını, "işçi sınıfımızın kendili - ğinden gelme mücadelesi" (SE, s.273) olduğu- nu ortaya koydu. Ve de hizibin "bastırılma" sorununu kendiliğinden ayaklanma olduğu için bastırılması mümkün oldu noktasına bağlaması saçmalıktır. Buradan da çıkarak İK'nın bu bas tırılma sorununu genelleştirdiği yani komü- nist partisi önderliğinde de olsa bastırıla- bilineceğiyle meseleyi açıkladığını söylüyor lar. Şurası doğrudur: Komünist partisi önder liğinde de olsa **ilk başta** şehirlerde ortaya çıkan ayaklanmalar bastırılmaya mahkumdur. Çünkü bunu devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesi bunu doğurmaktadır.

Ancak dikkat edilmesi gereken şudur ki, bu bastırma ilk başta ortaya çıkan şehirlerdeki kırlara çekilmeyen ayaklanmalar için söylen- miştir. Yoksa kırlık alanlarda gelişen müca- deleyle desteklenerek şehirlerde ortaya çı- kan ayaklanmalar için "bastırılır" sorunu söy lenmemiştir.

Ayrıca şunu da belirtelim ki, şehirlerde- ki ayaklanmaları kırlara çekmek demek; ayak- lanan insan gücünü kıra göndermek değildir. Bu kırlarda yürütülen çalışma örgütlenmenin yarattığı temelle şehirlerdeki ayaklanmanın desteklenmesidir. Yoksa ilkin şehirde ayağa kalk, baskı artınca da kıra geç orada iş yap maya çalış. Soruna fokocu küçük-burjuva mace racı akımlar böyle yaklaşmaktadırlar. Menşe- vik hizibin mantığı da budur. Kırda temel at mayıp baskı gelince kıra insan gücünü aktar- makla kırda kök tutulamaz. Sorun budur."

Partizan adına bu tavrı takınanlar, bizim bu konudaki değerlendirmemizin **özünün** yanın- dan bile geçmiyorlar. Bizim bu bağıntıdaki e leştirimizin özü açıkça şudur: 15/16 Haziran bir "devrim" hareketi değildir. O yüzden de ondan bu hareketin bastırılmasının "devrimin ilk başlarda başarıya ulaşamayacağını göster diği" şeklinde bir ders çıkarmak yanlıştır. 15/16 Haziran, iktidarı ele geçirmeye yöne - lik bir işçi ayaklanması da değildir. Bu yüz den ondan "işçi ayaklanmalarının kırlara çe- kilmez ise bastırılmaya mahkum olduğu" sonu- cunu çıkarmak da yanlıştır. 15/16 Haziran "şe hirlerde genel ayaklanma" değildir, bu yüzden de onun bastırılmasından "şehirlerde genel a yaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerи- ne büyük darbe indirdiği" sonucunu çıkarmak yanlıştır. Bütün bu sonuçlar ancak 15/16 Ha- ziran'a onun sahip olmadığı nitelikleri ona atfetmekle mümkündür. Biz bundan beş yıl önce- ki makalede bunu ortaya koyduk. İbrahim yol daşın bir yandan 15/16 Haziran'ın kendiliğin den niteliğini, komünist önderliğin yokluğu- nu vb. görüp, diğer yandan bu gibi sonuçlar çıkarmasında ortaya çıkan çelişme üzerinde, sorunun bu yönü üzerinde fazla durmadık. Bu- nun İbrahim Kaypakkaya'nın sahip olduğu, sa- vunduğu Halk Savaşı teorisini ispat için, ger çeğin zorlanması olduğunu söyleyerek geçtik.

Partizan menşevikleri, bizim eleştirimi - zin özüne tavır takınmaları gereken yerde, başka sorunları tartışmayı tercih ediyor.

Şimdi bir de onların tercih ettikleri a- landa sorunlara bakalım.

Menşevikler, İbrahim Kaypakkaya'yı savun- ma çabası içinde, şunu söylüyorlar:

"KP önderliğinde de olsa **ilk başta** şehir- lerde ortaya çıkan ayaklanmalar bastırılmaya mahkumdur. Çünkü bunu devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesi doğurmaktadır."

Önce Partizan menşeviklerinin burda savun duğu görüş, dünyayı "kapitalist - emperyalist ülkeler / yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler" bi çiminde ikiye bölen, ve yarı-sömürge yarı-fe odal dediği tüm ülkelerde hiç bir ayrımsız Çin'deki biçimi ile **halk savaşı** askeri stra- tejisini geçerli gören bir teoriye bağlı ola rak savunulan görüşlerdir. Mao Zedung Düşün- cesi'nin İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafın - dan da savunulmuş olan bu alandaki teorisine göre, bütün yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler de —hiç ayrımsız— devrimin yolu "halk sava şı", "kırlarda iktidarın parça parça ele geçi rilerek, şehirlerin kırlardan kuşatılıp kur- tarılması" yoludur. Bu ülkelerde "devrim/kar şı-devrim güç dengesi" —hiç ayrımsız— hep- sinde, şehirlerde "devrim aleyhine", kırlar- da devrim lehinedir. Hal böyle olduğundan da "ilk başta şehirlerde ortaya çıkan ayaklanma lar" bastırılmaya mahkumdur.

Bu teori bu şekliyle bütünü ile sakat, Çin devriminin yolunu hiç ayrımsız emperyalist ül keler dışındaki tüm ülkelere genişlettiğinde şabloncu, zararlı bir teoridir.

İkinci olarak bu teoriye bağlı olarak sa- vunulan "ilk başta şehirlerde ortaya çıkan a yaklanmalar —tabii yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde— bastırılmaya mahkumdur" şeklin - deki tez; tersine çevrildiğinde, sanki emper yalist ülkelerde şehirlerdeki her ayaklanma başarılı olmak zorunda imiş, ya da yarı - sö- mürge ülkelerde kırlardaki ayaklanmaların bas tırılması mümkün değilmiş vb. sonuçlara kapı yı açtığı noktada saçmadır.

Üçüncü olarak, bütün yarı-sömürge yarı-fe odal ülkeler için yapılan "devrim/karşı-dev- rim arasındaki güç dengesinin" kırlarda dev- rim lehine olduğu şeklindeki tespit, tek tek ülkelerde somut durumun, bizzat sınıfların sı nıf mücadelesindeki hareketlerinin incelenme si zorunluluğunu gözardı eden, gerçeği kita- ba uydurma sonucunu veren bir tespittir.

Dördüncü olarak, bu tespit Türkiye için ya pılırken, bunu yapan Partizan menşevikleri - nin Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının sağ lam Marksist-Leninist bir analizinin olmadı- ğı, böyle tespitlerin sağlam bilimsel bir a- raştırma sonucu olarak değil, şabloncu iddia lar temelinde yapıldığı bilinmelidir. Biz şu anda Türkiye devriminin askeri stratejisinin

nasıl olacağını bilimsel bir temelde ortaya koyup ispatlayacak durumda değiliz. Çünkü böyle bir tespit için vazgeçilmez ön şartlardan biri olan sosyo-ekonomik yapı araştırmasına sahip değiliz. Partizan da buna sahip değil. Ama bu onları büyük laflar etmekten alıkoymuyor. Biz bu bağıntıda, Türkiye'de devrim/karşı-devrim güç dengesi üzerine konuşulan yerde, en azından sınıf mücadelesinin şimdiye kadarki gelişmelerinin, esas gelişme ve çatışmaların büyük şehirlerde olduğunu; Türkiye'de Çin'deki gibi bir toprak-tarım devrimi hareketinin hiçbir dönemde gözlemlenmediğini vb. olgu olarak tespit etmek gerektiğini hatırlatırız.

Partizan menşeviklerinin bu bağıntıda bir de "kıra çekilme" ile ilgili yorumları var. "Partizanca" yoruma göre, kıra çekilmek demek, "kırlık alanlardaki mücadeleyle desteklenen" demekmiş! Partizan'ın çok "akıllı" yazarları bize bu bağıntıda neden "kırlık alanlardaki çalışmayla desteklenen" değil de "kıra çekilen" dendiğini de bir zahmet açıklasalar iyi olacaktır. İbrahim Kaypakkaya'nın böyle "savunulması" gerçekte İbrahim Kaypakkaya'yı Türkçe bilmeyen biri derekesine düşürerek savunmak, Stalin'in bir deyimi ile "ayı dostluğu" yapmaktır.

Menşevikler bizim "15/16 Haziran işçi direnişi komünistlerin önüne işçi sınıfının reformizm ve revizyonizmin etkisinden kurtarılması, öncü kesimlerinin Komünizm davasına kazanılması görevini acil görev olarak önüne koymuştu... Ne yazık ki İbrahim Kaypakkaya yoldaş... bu dersi çıkarmadı" yönündeki tespitlerimiz hakkında da şunları söylüyor:

"Şunu belirtelim ki, "İK'nın işçi sınıfının önemini yadsıdığını" söylemek siyasi sahtekarlıktır. Peki durum böyle olsaydı, neden İK işçi sınıfının en ileri ögelerinin birliği olan bir KP kurdu ve bunun tayin edici önemine sürekli parmak bastı?

İşte menşevikler işçi sınıfının kazanılması sorununu proletarya partisinin önemi sorunundan ayrı düşünüyorlar. Onlar bunu işçiler içinde propaganda çalışmasına indirgiyorlar. Oysa KP bu değil, işçi sınıfının ileri ögelerinin birliğidir. Sınıf ve parti meselesinden nasibini almıyan menşevikler sapla samanı birbirine karıştırıyorlar."

Menşevik Partizan yazarları takındıkları bu tavırları ile Komünist Partisinin "işçi sınıfının bir müfrezesi, sınıfın bir parçası, varlığının bütün kökleri ile ona sıkı sıkıya bağlı bir parçası" (Stalin, Leninizmin Sorunları, s.88) olması gerektiği öğretisinden hiçbir şey anlamadıklarını belgeliyorlar. Onlar bir yandan Komünist Partisi "işçi sınıfının ileri ögelerinin birliğidir" diyor, ama diğer yandan bunun işçi sınıfı içinde yürütülmek zorunda olan ajitasyon-propaganda-örgütleme çalışmasından bağımsız olabileceği anlamına gelen laflar ediyorlar. Biz şunu çok berrak söylüyoruz: Eğer henüz işin başındaysanız —ister yarı-sömürge yarı-feodal, ister çok gelişmiş emperyalist bir ülkede olun— henüz işçi sınıfının hareketi içinde ciddi bir çalışma ve etkiniz yoksa; henüz işçi sınıfının en ileri, en fedakar, öncü unsurların Komünizm davası için kazanmamışsanız; "en ileri kadrolarınızı kıra çekme" teorisini yapar, bunu da pratiğe uygularsanız; güçlerinizi işçi sınıfı içinde yoğunlaştırmazsanız, o zaman "Ayrıca bir kez daha belirtelim ki, işçi sınıfının devrimde önderliği sorunu siyasi, ideolojik, örgütsel bir önderliktir. Bu Komünist Partisi aracılığı ile sağlanır" (Partizan'ın bildirisinden) lafları, Komünist Partisini gerçekten işçi sınıfı temeline oturtmamanın, işçi sınıfı hareketinden bağımsız, "kökleri sıkı sıkıya işçi sınıfına bağlı, işçi sınıfının bir parçası" olmayan, olması mümkün olmayan bir Komünist Partisi yaratmanın teorisini yapmak anlamına gelir.

Partizan menşevikleri İbrahim Kaypakkaya'yı savunma çabası içinde bu noktada, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın da teorik olarak savunup, pratikte de uygulamaya yöneldiği bir yanlışı görüp düzeltme yönünde hareket edecekleri yerde; o hatanın sonuçlarının hem sosyal pratik tarafından kör olmayan gözlere sokulmuş olduğu şartlarda, hem de bu yanlışın teorik eleştirisinin de belli ölçülerde yapılmış olduğu şartlarda, yanlışa sarılıp, o yanlışı daha da sistemleştirerek savunmaya geçiyorlar.(*)

"Şehirlerde sınıf mücadelesi kırlara oranla çok daha büyük hızla gelişmesine rağmen, şehirlerde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın tali olduğu söylenmeye devam edildi" şeklindeki tespitlerimizle ilgili olarak ise Menşevikler şunları söylüyor:

"Başta şunu belirtelim ki, şehirlerde çalışmanın tali olması sorunu YD hizibinin anladığı çalışmayı tatil etmek değildir. Çalışmada kavranan esas alanlardaki çalışmaya hizmet eder şekilde tali alanlarda da yoğun çalışma demektir. Mekanik bir kafaya sahip YD, esas tali ilişkisinde ikinciyi reddetme teorisi düşünüyor. Bu saçmalıktır. Ki, eskiden de PDA'dan tutalım da her cinsten oportünist bu mevzide Marksist-Leninistlere saldırıyorlardı. Buna ta o dönemde İK yoldaşın tavrı bellidir. "Şehirlerde çalışmayı reddediyorlar" diye avazı çıktığınca bağıranların siyasi mücadelede aciz, iftiracı olduklarını ortaya koyuyordu. Aynı koronun kara bayrağını sallayan YD hizibi de tutturamıyacaktır. Yine belirtelim ki, çalışmalarda kırların esas çalışma alanları olması sorunu devrim, karşı-devrimin güçler dengesinde kırların devrimin güçleri açısından daha da elverişli olmasında yatar. 12 Eylül faşist cuntasıyla birlikte bu gerçek bir kez daha doğrulanmıştır. Şehirlerdeki çalışmalarda yenilen bazı darbe-

(Dipnot 11. sayfada)

lerle birlikte pılıyı pırtıyı toplayıp kıra çekilmeye hazırlanmanın anlamı nedir? Ama yok, oralarda kök salmadıktan sonra baskının yoğunlaşmasıyla birlikte kıra çekilmek, toprağın derinliklerine kök salmayan, yüzeyde toprağa zorla yapıştırılmaya çalışan köksüz kuru bir kazığa benzer."

Menşeviklerin burada söyledikleri, siyasi mücadelede körlüklerinin ve acizliklerinin bir başka belgesidir. Onlar önce bize ait olmayan bir düşünceyi bize aitmiş gibi göstererek siyasi sahtekarlık yapıyorlar, ve bu siyasi sahtekarlık üzerine de "siyaset inşa ediyor"lar. Biz "esas tali ilişkisini ikinciyi reddetme teorisi" olarak düşünmüyoruz. Biz çok açık şeyler söylüyoruz: 15/16 Haziran sonrasında "şehirlerde sınıf mücadelesi kırlara oranla çok daha büyük bir hızla gelişmesine" rağmen, şehirlerde ve işçi sınıfı içindeki çalışmanın **tali** olduğunu söyleyip ona uygun davranmak kesinlikle yanlıştır! Menşevikler, yaptığımız tespitle polemiğe girecek yerde, kendi yapıp bize malettikleri görüşle polemiğe girmeyi tercih ediyorlar. Bu da anlaşılırdır: Çünkü menşevikler ülkemizde kırlarda sınıf mücadelesinin şehirlere oranla daha büyük bir hızla geliştiğini ispatlayamazlar. Tersini ispatlamak ise kolaydır.

Böylece Partizancı menşeviklerin sınıf mücadelesinin gerçek gelişmesinden bağımsız bir "devrim/karşı-devrim güç dengesi" anlayışına sahip olduğu da çıkıyor ortaya.

Kaldı ki, bundan bağımsız olarak, henüz inşasının başında olan bir Komünist Partisinin; ya da Komünist Partisi inşa etme, Komünist Partisi olma iddiasıyla ortaya çıkan Marksist-Leninist bir grubun, başlangıçta bütün gücüyle şehirlerde, öncelikle sanayi proletaryası içinde çalışmasını yoğunlaştırması mutlak zorunluluktur. Bu bağıntıda bunu tartışmıyoruz bile.

Partizan menşeviklerinin 12 Eylül'den çıkardıkları ders de ilginçtir: 12 Eylül de "kırların esas çalışma alanı olması gerektiğini" göstermiş! Nasıl diye sormayın. Cevabı kendinden menkûldür!!! 12 Eylül yenilgisinden bu dersi çıkaranlar, pratikte işçi sınıfını revizyonist-reformist önderliklere terketmenin, işçi sınıfı yerine öncelikle köylülük içinde Komünist Partisi inşa etmenin teorisini yapmaktadırlar. Sorun bu kadar açıktır.

Bütün tartışma bağıntısında bizim menşeviklerin tavrı; Lenin'in deyimi ile, yaptığı yanlışlara rağmen bir "dağ kartalı" olan Rosa Luksemburg'un özellikle hatalarına sarılıp onları teorileştiren, ve Lenin tarafından bir Rus masalına atıfta bulunularak "tavuk"lara benzetilen Lüksemburgistlerin tavrına benzemektedir.

15/16 HAZİRAN'IN EN ÖNEMLİ DERSLERİNDEN BİRİ ONUN İŞÇİ SINIFININ MUAZZAM GOCONO PRATİKTE BİR KEZ DAHA GÖSTERMİŞ OLMASI VE İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÇALIŞMANIN ÖNEMİNİ GÖSTERMİŞ OLMASIDIR

15/16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının devrimde öncü olduğunu, muazzam bir güce sahip olduğunu, işçi sınıfının güçlü kolu durduğunda hayatın duracağını vb. görmek isteyen herkese gösterdi.

Komünistler, işçi sınıfının modern toplumda sonuna dek devrimci tek sınıf olduğu; devrimde esas olarak ona dayanılması gerektiği, devrimin en önemli itici gücü ve motoru olduğu gibi Marksist-Leninist öğretilerin doğruluğunu pratikte de bir kez daha gösteren bu mücadele ertesinde; Türkiye'de demokratik devrimde işçi sınıfının temel müttefiki olan köylülüğü işçi sınıfı önderliğinde birleştirmek için **de**, işçi sınıfının revizyonist-reformist önderlikten kurtarılıp, Komünist önderlik etrafında birleştirilmesinin mutlak öngereklilik olduğu, bunun için de ajitasyon-propaganda-örgütleme çalışmasında büyük şehirlerde **sanayi işçileri** arasında çalışmanın **esas alınması** gerektiği derslerini çıkarmalıydılar. Mao Zedung Düşüncesi'nin yanlışlarına sarılma, onlara bu dersleri çıkarma izni vermedi. Daha sonra bu hatalar da eleştiri-özeleştiri silahı ile aşılmadı. Ortaya "işçi sınıfının kitlesel hareketi ile" "sosyalizmin" bir anlamda ayrı ayrı yürümesi durumunun bugüne dek hala aşılamaması durumu çıktı.

Eğer bu durumu aşmak istiyorsak, 15/16 Haziran'dan çıkarılması gereken, ve o dönemde çıkarılmamış olan bu doğru dersin doğrultusunda hareket etmeliyiz.

Lenin'in 1897 sonunda yazdığı bir makalede yaptığı şu tespitler, henüz işçi sınıfı içinde Marksist-Leninistlerin ciddi bir güç olmadığı, "işçi sınıfının kendiliğinden kitlesel hareketinden" hemen hemen bağımsız, ayrı yürüdüğü bugünkü ortamda, bizim için eylem kılavuzu olmalı, 15/16 Haziran'ın yıldönümünde bilinçlere kazınmalıdır.

★ " Çalışmamız herşeyden önce ve esas olarak fabrikalara, şehir işçilerine yönelik
★ tir. Rus sosyal-demokrasisi gücünü israf
★ etmemelidir. Faaliyetlerini sosyal-demok-
★ ratik fikirlere karşı en hassas olan, en-
★ tellektüel ve siyasi bakımdan en gelişmiş,
★ ve ülkenin büyük siyasi merkezlerindeki yo
★ ğunluk ve sayısal durumları nedeni ile en

(*) İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu alanda yaptığı hatanın teorik köklerinin, ve hatanın ağırlığının değerlendirilmesinde Yazı Kurulu içinde fikirbirliği yoktur. Bu konu bizim için de henüz kollektif bir tartışma, araştırma-inceleme sonucu sonuçlandırılmış bir konu değildir.

önemli olan sanayi proletaryası üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Bundan dolayı fabrika, şehir işçileri arasında kalıcı bir devrimci örgüt yaratmak Sosyal-Demokrasinin ilk ve acil görevidir. Öyle ki, bundan sapmak, bugünkü durumda hayli akılsız bir iş olacaktır. Fakat bir yandan güçlerimizi fabrika işçileri arasında yoğunlaştırmanın gerekliliğini kabul eder, ve israfa karşı çıkarken, diğer yandan Rus Sosyal-Demokratlarının Rus proletaryası ve işçi sınıfının diğer tabakalarını ihmal edeceğini zerre kadar öne sürmeyi istemiyoruz. Hiç de öyle değil. Rus fabrika işçilerinin bizzat kendi yaşam koşulları, onları son derece kötü şartlarda yaşayan, ve kasabalarda, köylerde fabrika dışına serpiştirilmiş endüstri proletaryası ve zanaatkarlar ile çok yakın ilişkiler içine girmeye zorlar. Rus fabrika işçisi aynı zamanda kırsal nüfusla da doğrudan ilişki içine girer. (Çoğu zaman fabrika işçisinin ailesi kırsal alanlarda yaşar) ve bunun sonucu olarak kırsal proletarya ile, milyonlarca düzenli çiftlik işçisi ve gündelikçiyle, aynı zamanda küçücük toprak parçalarına sımsıkı sarılıp borçlarını çalışarak ödemeye çabalayan, ve her türlü işi üstlenen yani kendileri de ücretli işçi olan mülksüzleştirilmiş köylülerle yakın ilişki içine girmekten başka birşey yapamaz. RUS SOSYAL-DEMOKRATLARI GÖÇLERİNİ ZANAATKARLARA VE KIR EMEKÇİLERİNE YÖNELTMEYİ ZAMANSIZ OLARAK DEĞERLENDİRİRLER, FAKAT ONLARI İHMAL ETMEYE DE HİÇ NİYETLERİ YOKTUR. ONLAR İLERİ İŞÇİLERİ, AYNI ZAMANDA KIR EMEKÇİLERİNİN VE ZANAATKARLARIN YAŞAMLARINI ETKİLEYEN SORUNLARDA AYDINLATMAYA ÇALIŞACAKLARDIR." (Kendi çevirimiz)

Ne Yapmalı?'da "İlk dönemde gerçekten çok az gücümüz vardı ve o sıra kendimizi yalnız işçiler arasındaki eyleme adamamız ve bu yoldan sapmalara karşı çıkmamız çok doğal ve yerinde idi. O sıra bütün görevimiz işçi sınıfı içindeki durumumuzu pekiştirmekti" diyen (s.109) de Lenin'dir.

Lenin'in bunları söylediği ülkenin nüfusunun yüzde 80'i köylülüktü!

Şimdi işçi sınıfı içinde hemen hiç bir güce sahip olmadıkları halde, "işçi sınıfının siyasi, ideolojik, örgütsel önderliğini KP aracılığıyla gerçekleştirmek" amacı ile esas güçlerini kıra çekmeyi önerenler, kesinlikle Marksist-Leninist bir konumda değildir.

15/16 Haziran'ın 16. yıldönümünde bizden talebi, bütün çalışmalarımızı işçi sınıfı içinde yoğunlaştırmaktır. Bu bağıntıda bugün görev, III. Konferansımızın aldığı şu doğru tavsiye kararını hayata uygulamaktır:

" Türkiye'de örgütlenme çalışmasına bir anlamda **yeniden** ve **en başından başlama** durumunda olduğumuz; **"işçi sınıfının öncü örgütü"**nü yaratma çalışması yürüttüğümüz; şu anda **işçi sınıfı hareketi ile hemen hemen hiçbir bağımız olmadığının** olgu tespiti olduğu vb. gerçekler gözönüne alındığında; yürüteceğimiz çalışmada **güçlerimizi bilinçli olarak işçi sınıfı** —öncelikle sanayi proletaryası— **arasındaki çalışmaya yoğunlaştırmamız** gerektiği sonucu kendini tartışmasız dayatmaktadır. Eğer **işçi sınıfının** devrimdeki önderliği salt ideolojik önderlik olarak değil, **pratik önderlik** olarak kavranıyorsa —ki Marksist - Leninist kavrayış böyledir— o zaman **bugün** yapılacak propaganda-ajitasyon-örgütlenme faaliyetinde işçi sınıfı —özellikle ve öncelikle sanayi proletaryası— içinde yoğunlaşmanın mutlak zorunluluk olduğu tartışmasız bir gereklilik olarak kabul edilmek zorundadır. Pratik olarak bu, kadroların **yerleştirilmesinde** sanayi proletaryasının yoğun olduğu büyük şehirlerin; **büyük şehirlerde işçi semtlerinin** öncelikli alanlar olarak seçilmesi anlamına gelir. Kürdistan'da parti seksiyonu kurulması da perspektif görev olarak önümüzde durmaktadır."

Açıktır ki, bu kararın hayata uygulanmasında, yine III. Konferansımızın yaptığı, bugün esas meselenin Bolşevik Partiyi yaratmak olduğu; bunun için Partinin bütün çalışmasının ve dikkatinin merkezinde bizzat Partinin kendisinin durduğu, bu bağıntıda sağlam bir çekirdek yaratma görevinin henüz önümüzde durduğu gibi tespitlerinin bilincinde hareket edilmelidir.

İşçi sınıfı içinde ajitasyon-propaganda - örgütlenme çalışması yürütülürken, bugün işçi sınıfının en ileri, en bilinçli kesimini öncüye kazanma çalışmasında, 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin ertelediği saldırının Eylül sonrasında katmerli bir biçimde gerçekleştirildiği, işçi sınıfının en basit demokratik haklarının bile faşist saldırı ile geri alınmış olduğunun bilincinde hareket edilmeli; işçi sınıfının "sınırsız sendika özgürlüğü", "sınırsız grev hakkı" gibi demokratik talepleri en kararlı bir biçimde savunulmalı, bunların gerçekten elde edilmesinin yolu olarak devrim propagandası merkezde durmalıdır.

İşçi sınıfı içinde hoşnutsuzluğun giderek eylemlerle dile gelme eğiliminde olduğu, ve fakat bu eylemlerin bugün hakim sınıfların kontrolunda olduğu; hakim sınıfların muhalif kanatlarının ve TKP tipi karşı-devrimci revizyonistlerin de bu hareketlerin yönetimini ele geçirmeye çalıştığının bilincinde davranılmalıdır.

Bugün kendiliğinden hareketin yeniden yükseleceğinin ilk somut (Devamı s.30'da)

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YURTDIŞINDA YAPILAN GÖSTERİLERLE YAŞATTIK...

1 Mayıs'ın devrimci geleneği bu yıl yurtdışında üç alanda Bolşevik Partizan adına yapılan yürüyüş ve toplantı eylemleri ile yaşatıldı.

Batı Almanya

1 Mayıs'tan 1,5 ay kadar önce devrimci örgütlere bir eylembirliği çağrısı yapılarak, Şikago katliamının 100. yıldönümünde, 1 Mayısın devrimci geleneğinin bayrağını, DGB'li sendika ağalarının önderliğinde 1 Mayıs sahtekarlığına karşı yöneltilmiş bir eylemle, birlikte yükseltme önerisi götürüldü. Yapılan eylembirliği görüşmelerine katılan güçlerden Partizan, kendilerinin de bir alternatif eylem yanlısı olduklarını, ancak bu alternatif eylemi DGB'den ayrı yürüyüş biçiminde ancak Alman ve yabancı devrimci örgütlerin çoğunluğu kabul ederse yapacakları biçiminde bir tavır takındılar.

Sonuçta, diğerlerinin —bu arada öncelikle Dev-Yol/Yönelim takımının tavırlarını bahane ederek— DGB yürüyüşünden bütünüyle ayrı bir yürüyüş yapma önerimizi geri çevirdiler.

Eylembirliği toplantılarında DGB'nin değerlendirilmesi konusunda oportünistlerle aramızda varolan derin ayrılıklar bir kez daha görüldü. Biz DGB'yi doğru bir biçimde Batı Alman emperyalist devleti ile bütünleşmiş bir örgüt olarak değerlendirip, siyasetimizi ona göre tespit ederken; oportünistlerin bir kesiminin DGB değerlendirmesinde çıkış noktaları ve ağırlık verdikleri yön DGB'nin **işçilerin bir örgütü** olduğu olgusudur. Onlar DGB de örgütlü olan işçi yığınlarına bakarak, DGB aygıtının emperyalist niteliğini tespit ve teşhir etme görevine yan çizmekte, siyasetlerini buna uygun olarak tespit etmektedirler.

Dev-Yol/Yönelim takımının eylembirliği görüşmelerinde getirdiği, DGB yönetiminden, DGB mitinginde konuşma hakkı talep etme önerisi ve bu yöndeki girişimler bu yaklaşımın açık bir örneğidir.

Oportünist gruplar bizimle DGB yürüyüşünde geniş ajitasyon-propaganda, rahatsız etme eylemi ile birleştirilmiş ayrı bir alternatif yürüyüş düzenleme önerisini reddetmelerine rağmen, geçen yıllardaki bağımsız eylemlerimizin de etkisi sonucu olarak da, yine de kendilerini bir noktadan sonra DGB'den ayırma ihtiyacı da duydular. Bunu göstermek için en azından bizim alternatif eylem önerisiyle gittiğimiz alanda (Stuttgart kentinde) DGB'nin yürüyüşü ardından yürüdükten sonra, mitingin belli bir anında ayrılma, ve ayrı bir kısa yürüyüş sonrasında ayrı bir miting yapma kararı aldılar. Biz, yarı-gönüllü de olsa atılmak istenen bu adımı, kendini DGB'den, DGB'nin reformist-emperyalist yönelimli eyleminden ayırma isteğini gösterdiği noktada olumlu bulduğumuz, ilerletilmesini doğru bulduğumuz bir adım olarak değerlendirdik, ve oportünist örgütlere gerek miting alanında gerekse ayrılış sırasında birlikte hareket edebileceğimizi, eylembirliği oluşturabileceğimizi bildirdik.

1 Mayıs sabahı BP taraftarları ve belli sayıda İranlı ve Afganistanlı devrimci, bizim ayrı alternatif yürüyüşümüzün başlayacağı alanda toplandılar.

Saat 9.30'da yürüyüşümüz başladı. Güzergahı kısa olan bu yürüyüşte, geçen yıllara oranla katılımda az da olsa belli bir artmanın olması sevindirici idi.

Ayrıca yürüyüşümüze bizim dışımızda herhangi bir grup doğrudan çağrı yapmamış olmasına rağmen, geçen yıllara oranla daha fazla sayıda İranlı, az sayıda Afganistanlı devrimcinin de olması sevindirici, proleter enternasyonalizmi açısından iyi bir gelişme idi.

Yürüyüşümüz boyunca temel sloganlarımızı pankartlarda taşıdık. Sözlü propaganda ve ajitasyonda gerek rotanın pek iyi olmaması, gerekse megafon kullanımının polisçe yasaklanmış olması olumsuz bir rol oynadı.

Yürüyüşümüz yaptığımız kısa bir mitingle DGB miting alanının yakınında bitirildi.

Daha sonra yürüyüş kolumuz bozulmadan, yalnızca pankartlar toplanarak DGB'nin miting alanına gidildi.

Burada hazırlanmış olan arabalı ses cihazımız üzerinden DGB'nin niteliğini teşhir eden konuşmalar yapıldı. Pankartlarımız açıldı. Sloganlarımız hep bir ağızdan haykırıldı. DGB miting alanı içinde bildiri dağıtıldı, yayın satıldı, el pulları fırlatıldı.

DGB'li sendika ağalarının kolluk kuvvetleri yer yer rahatsızlıklarını dile getirerek, bu eylemlerimizi engellemeye çalıştılar.

Bizim propaganda-ajitasyon eylemimiz bu şekilde sürerken, DGB'nin yürüyüş kolunun ardından, araya oldukça uzun bir mesafe koymuş olan, bir anlamda ayrı bir yürüyüş kolu görünümünde olan, Türkiyeli bazı oportünist grupların oluşturduğu "anti-emperyalist blok" miting alanına geldi.

Bunlar bizim bulunduğumuz yerin yakınında bir yerde yerleştiler.

Bu grupların yöneticileri ile bizzat ey-

lem içinde yapılan görüşmelerle bir anlamda DGB mitingini birlikte rahatsız etme temelinde bir eylembirliği oluşturuldu. Bu temel de bizim araçlarımız üzerinden anti-emperyalist blok adına da konuşmalar yapıldı. Devrimci sloganlar yer yer birlikte haykırıldı.

Daha sonraki değerlendirmede bazı BP taraftarlarının "yanlış" olarak değerlendirdiği bu gelişme, aslında DGB'ye karşı devrimci muhalefeti daha güçlü kılan, olumlu bir gelişme idi.

Daha sonra anti-emperyalist blok miting yerinden ayrıldı. Biz de kendi blokumuzla DGB alanındaki eylemimizi bitirerek, anti-emperyalist blokun ardından onların yürüyüşüne katıldık. Bu katılımımız bütünüyle ajitasyon propaganda serbestliği temelinde oldu. Güçlü aracımızla Komünizmin propagandasını yaptık, devrimci-komünist sloganlarımızı, görüşlerimizi hem yürüyüşün çevresindekilere,hem için dekilere taşıdık. Devrimci örgütlerin taba - nında yer alan, önderliğin bize düşmanlık te melinde de eğitmeye çalıştığı devrimci işçilere, emekçilere, ileriye doğru atılmış her adımı, onun yarım-yamalaklığını teşhir etmek ten bir an vazgeçmeden; kendi bağımsız komünist ajitasyon-propagandamızdan vazgeçmeden, nasıl destekleyeceğimizi de gösterdik.

Yürüyüşün sonunda yine anti-emperyalist blok yöneticileriyle yapılan görüşme sonucu ortak miting başladı. Mitingde bizim aracımız kullanıldı. Mitingde her grubun 10'ar dakika konuşması, bizim en son konuşmamız, bütün konuşmaların sonuna dek dinlenilmesi anlaşmanın temeli idi. Özellikle anlaşmanın son noktası pratikte uygulanamadı. Onun dışında, önceden anlaşma olmadığı halde iki İranlı gruba —diğer gruplarla anlaşmadan— söz hakkı verilmiş olması da yanlıştı. Miting iki saate yakın sürdü. Bir kez daha bu kadar uzun mitinglerin kitleye birşey vermediği görüldü.

Miting sonunda BP adına yapılan konuşma şöyle idi:

"Arkadaşlar, yoldaşlar, devrimciler...

Bu miting bu 1 Mayıs'ta Stuttgart'ta yapılan üçüncü mitingdir.

Mitinglerden birisi, biraz önce devrimciler olarak hep birlikte terkettiğimiz DGB'li sendika ağalarının önderliğindeki miting idi. Açık seçik Batı Alman emperyalizminin propaganda gösterisi olan, 1 Mayıs'ın yozlaştırılması, devrimci geleneğinin ayaklar altına alınması anlamına gelen böyle bir mitinge verilecek devrimci cevap, böyle bir mitingi kökten reddetmektir. Onun devrimci alternatifini işçilere, devrimcilere göstermektir.

Yapılan mitinglerden diğeri, biz Türkiyeli Marksist-Leninistlerin önderliğinde gerçekleşen, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğine sahip çıkan; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadele eylemi olan devrimci 1 Mayıs yürüyüşünün sonunda yaptığımız miting idi.

Biz bu mitingimizi, ve devrimci 1 Mayıs yürüyüşümüzü, Türkiyeli, Alman ve diğer ülke - lerden devrimci güçlerin tümüyle birlikte, tam bir ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde gerçekleştirmek için elimizden geleni yaptık. Devrimci olarak değerlendirdiği - miz güçlere, DGB'nin Batı Alman emperyalizmi nin propaganda eylemi olan eyleminden kendini kesin bir şekilde ayıran alternatif bir ey lem düzenlenmesi önerimizi, geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da götürdük.

Ama ne yazık ki eylembirliği görüşmelerinde, devrimci olarak değerlendirdiğimiz güçlerin, DGB'nin eylemine karşı devrimci 1 Mayıs alternatifini ayrı yürüyüş biçiminde koymaya hazır olmadıklarını, DGB'den ayrılıklarının yarı-gönüllü bir ayrılık olduğunu bir kez daha gördük, yaşadık.

Biz, geçen yıl Duisburg'da, bu yıl Stuttgart'ta Partizan, Dev-Yol gibi Türkiyeli bazı oportünist grupların, yarı-gönüllü de olsa, önce DGB ardında yürüdükten sonra ayrılma biçiminde de olsa, kendilerini DGB'den kesin olarak ayırma yönünde attıkları, bir anlamda atmak zorunda kaldıkları adımları, ileri doğru atılmış adımlar olarak değerlendiriyoruz. Bu yüzden bu adımı bu yıl da daha ileri götürme yönünde yardımcı olabilmek amacıyla da, bu grupların DGB alanından ayrıldıktan sonra yaptıkları eyleme katıldık. Bizim bu gruplara çağrımız, DGB'nin eylemleri konusunda yarı-gönüllü ayrılık tavrından vazgeçip, gerçek devrimci alternatifi ortaya koyma yönünde bizimle birlikte hareket etmeleridir. Bunların bize getirdiği, "ayrı eylem DGB tabanındaki işçileri karşısına alan eylemdir, onun için doğru değildir" vb. oportü - nist gerekçeleri, kendi yaptıkları ayrılma eylemi ile anlamsız hale gelmektedir. Eğer Batı Almanya'da 1 Mayıs'ta esas sorun DGB'nin 1 Mayıs gösterilerinin sahteliğini teşhir etmek, onun devrimci alternatifini ortaya koymak ise, —ki bizce budur— o zaman doğru olan en başından ayrı yürüyüş planlamak, ve bu yürüyüşü DGB'nin eylemlerini rahatsız edecek biçimde planlamaktır. Gerçek devrimci alternatif budur. Bunun dışındaki "alternatif"ler DGB'nin gerçek emperyalist niteliğini görmeyen, onun devletle bütünleşmiş olduğunu görmeyen alternatiflerdir.

Arkadaşlar, yoldaşlar, devrimciler...

1 Mayıs bütün dünyada işçi sınıfının enternasyonal bir sınıf olduğunu eylemleri ile ortaya koyduğu, ortak düşmana karşı, dünya emperyalist, sosyal-emperyalist sistemine karşı aynı sınıfın çeşitli ülkelerdeki parçaları olarak hareket ettiğini gösterdiği bir gündür...

Proleter enternasyonalizmi bugün ülkemiz

açısından devrimcilere özel olarak Türk faşist hakim sınıflarının her türlü sosyal-şövenin tam desteğini alan, Kürdistan bölgesinde PKK'nın örgütlü gücünü yoketmeyi, ve Kürt işçilerine, köylülerine gözdağı vermeyi hedefleyen savaşında açık tavır takınmayı; PKK nın silahlı mücadelesinde var olan milli baskıya karşı çıkan, ayrılma hakkını talep eden demokratik muhtevayı kesin bir şekilde desteklemeyi gerektirir. Bunu yapmayanın bırakalım Marksist-Leninistliği bir kenara, demokrasi adına bile konuşma hakkı yoktur. Ve ne yazık ki, bugün bu eyleme katılan, bu eylemi düzenleyen oportünist grupların çoğu bu noktada görevlerini yerine getirmemekte, ideolojik saflaşmada yer yer PKK'ya karşı hakim sınıfların yanında yer alan bir konumda durmaktadırlar.

Proleter enternasyonalizmi bugün ülkemiz açısından ayrıca özel olarak, hakim sınıflar tarafından son dönemde iyice kışkırtılan Türk şövenizmine karşı kararlı bir mücadeleyi gerektirir. Batı Avrupa'da yayılan ve yer yer Türk düşmanlığı biçimine bürünen yabancı düşmanlığına karşı, "Türkün Türkten başka dostu yoktur" yollu propagandalara karşı çıkmak; mesela "Alman ırkçılığına karşı" mücadele adına Türk ırkçıları ile, müslüman kardeşlerle, vb. karşı-devrimcilerle yanyana gelmekte sakınca görmemek, kesinlikle devrimcilikle bağdaşmaz. Ve yine ne yazık ki, bugün bu yürüyüşü düzenleyen oportünist grupların bir bölümü açısından bu noktada durum kötüdür.

Proleter enternasyonalizmi bugün uluslararası planda bütün ülkelerde işçi sınıfının sınıf mücadelesinin, ve ezilen halkların emperyalizme karşı mücadelesinin desteklenmesi anlamına gelir...

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!...

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!... Görev bu iki temel şiarın hayata geçirilmesi için çalışmaktır.

Görev, tek tek ülkelerde işçi sınıfı önderliğinde anti-emperyalist demokratik devrimlerle, ve sosyalist devrimlerle dünya emperyalist/sosyal-emperyalist sistemini parampar ça etmek, sömürüsüz-sınıfsız bir dünya yaratmak için çalışmaktır... 1 Mayıs bu görevleri yerine getirme kararlılığının ifadesi olduğu ölçüde devrimci bir nitelik kazanır.

Biz bütün devrimcileri bu gerçeklerin bilincinde hareket etmeye çağırıyoruz.

— Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm her türlü gericilik!
— Yaşasın Proleter Dünya Devrimi! Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!
— Bolşevizm Yenecektir!"

Bizler miting sonrasında hep bir ağızdan söylediğimiz Enternasyonal ile 1 Mayıs eylemimizi kapadık.

Yürüyüşe BP saflarında 340 civarında kişi katıldı. Bütün anti-emperyalist blokun toplamı 700 civarında idi.

1 Mayıs eylemimiz, geçmiş yıllarda olan bir dizi hastalıkların hala aşılmadığını gösterdiği ölçüde —geç gelmeler, güvenliğe dikkat etmeme, alınan görevlerin hakkıyla yerine getirilmemesi, vb.— olumsuzluklar taşıyan; genelde başarılı bir eylem oldu.

1 Mayıs gecesi aynı bölgede yapılan kültür ağırlıklı toplantı da başarılı bir eylem oldu. Geceye 450'nin üzerinde kişi katıldı.

Fransa

Bu bölgede de 1 Mayıs'tan 1,5 ay kadar önce devrimci Türkiyeli ve yabancı örgütlere devrimci bir 1 Mayıs yürüyüşü düzenlemek için eylembirliği önerisi götürüldü.

Yapılan görüşmeler sonrasında Proletaryanın Sesi adlı bir Fransız grup, Guadeloup'lu bir grup, bir kendiliğindenci-devrimci grup ve bizim içinde yer aldığımız bir eylembirliği ortaya çıktı. Eylemde birlik, ajitasyon - propagandada serbestlik ilkesinin gerçekleştirildiği yürüyüş eylemine Devrimci Enternasyonal Hareket de kendi blokuyla, araya belli bir mesafe kurarak katıldı.

Yürüyüş Paris'in işçi semtlerinden geçen uzun bir rotada yapıldı, Komüncülerin mezarlığında yapılan bir mitingle son buldu.

Enternasyonalist bir öze ve görünüşe sahip olan bu yürüyüş, önemli ölçüde bizim insiyatifimizle gerçekleşen, özellikle enternasyonalist ilişkilerin geliştirilmesi yönlerinden olumlu ve başarılı olan bir eylem oldu. Bolşevik Partizan olarak ayrılığımızdan bu yana Paris'te önemli ölçüde bizim insiyatifimizle gerçekleştirilen ilk yürüyüş eylemi olan bu yürüyüşe bizim saflarımızda katılım 50 üzerinde idi; toplam katılım 500 civarında oldu.

Yürüyüş ertesinde BP taraftarları CGT önderliğinde düzenlenen yürüyüşün tümünün kortej halinde geçeceği bir yere güçlü ses cihazımızla yerleştik, ve 30 bin kişinin katıldığı bu yürüyüşün başından sonuna dek sözlü ve yazılı ajitasyon-propaganda yaptık. Yürüyüşün

(Devamı s.21'de)

Paris'teki yürüyüşten bir an.

Libya'ya ABD'nin saldırısının hemen ertesinde bir bölgede çıkarılan bildiriyi, içeriğini bütünüyle doğru bulduğumuzdan, bu konudaki açıklamamız olarak aynen basıyoruz.

ABD emperyalistlerinin Libya'ya saldırısını lanetliyoruz! Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe ölüm!

ABD emperyalistleri 14-15 Nisan gecesi, İngiltere'den ve Akdeniz'de dolaşan ABD 6. Filosundan kalkan uçakları ile Libya'nın Trablus ve Bingazi kentlerini vahşice bombaladılar.

ABD emperyalistleri bu açık emperyalist saldırıyı uzun süredir planlıyor, hazırlıyordu. Libya, ABD emperyalistleri tarafından "uluslararası terörizm"in merkezlerinden biri olarak gösteriliyordu. ABD, Sirte körfezinde giriştiği provokasyon manevraları ile saldırı bahaneleri arıyor, yaratıyordu. Batı Berlin'de bir diskoteğe bomba konulması, bunun sorumluluğu Libya hükümeti tarafından üstlenilmemesine rağmen, ABD emperyalistlerinin Libya'ya karşı giriştiği bombalama saldırısının son bahanesi oldu.

ABD emperyalistlerinin bugünkü devlet başkanı, "Rambo"luğa özenen Reagan, yaptıklarının kendilerini "terörizme karşı savunma eylemi" olduğunu, "gerektiğinde tekrar bu tür önlemlere başvurmaya hazır olduklarını", "uluslararası terörizme karşı mücadelede kararlı" olduklarını vb. açıkladı.

ABD emperyalistlerinin Libya'ya karşı giriştiği bu alçakça saldırı, bir kez daha emperyalizmin iğrenç, saldırgan, ikiyüzlü niteliğini sergiledi.

Batılı emperyalist güçlerden İngiltere ve Kanada, açıkça ABD emperyalistlerinin saldırısından yana tavır koydular, saldırıyı gürültülü bir şekilde selamladılar. İngiltere aktif olarak saldırıya destek verdi. Batı Alman emperyalistleri, başbakanları Kohl'un ağzından, "Şiddete karşı oldukları, ancak Gaddafi gibi sürekli şiddet propagandası yapanların böyle bir harekete hedef olmasının anlaşılır" olduğu yollu açıklamalar yaptılar. Fransız ve İtalyan emperyalistleri, "terörizme karşı" mücadelenin ABD'nin yaptığı biçimde olamayacağı yollu açıklamalarla bir yandan Libya'yı doğrudan karşıya almama, diğer yandan ise ABD'ye de anlayış gösterme tavrını takındılar. Onların tümünün tavırlarının çıkış noktası, kendi emperyalist ülkelerinin çıkarlarıdır.

Türk hakim sınıflarının hükümeti de Libya saldırısı karşısında, hem "dost" ve "kardeş" Libya'yı yaralamayan, hem de ABD'li "dost" ve "müttefikleri" doğrudan karşısına almayan bir tavır takındı.

Rus sosyal-emperyalistleri, dünyanın hemen her yerinde olduğu gibi, Ortadoğuda ve Akdeniz'de de, diğer emperyalist büyük güçlerle olduğu gibi, hegemonya için dalaştıkları ABD emperyalistlerinin Libya'ya saldırısını "sert bir dille kınamak" tavrı takındılar. Onlar bu saldırıdan kendileri için bir yandan ABD'yi uluslararası planda tecrit etme, diğer yandan Libya'daki durumlarını daha da güçlendirme açısından yararlanmaya çalışıyorlar.

* ABD'nin Libya'ya saldırısı, bütün emperyalist büyük güçlerin dünya hakimiyeti için dalaşında yeni bir sıcak çatışma noktası, ve emperyalist yeni bir dünya savaşı tehlikesini arttıran yeni bir alandır. Hedef yalnızca ilk anda ABD emperyalistlerinin devirmeyi kafaya koyduğu Gaddafi yönetimini devirmektir. Uzun süreli gerçek hedef, Ortadoğu ve Akdeniz'de hegemonya dalaşında "efendi"nin kim olduğunu göstermek; bu alanda daha güçlenmektir. ABD emperyalistlerinin Libya'ya saldırısı bu alandaki çatışmaları sertleştiren bir olgudur. Ve olayların tırmanması mümkündür. Bu yüzden Batı Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde bu ABD saldırısı, reformistlerin, revizyonistlerin, sosyal-demokratların, pasifistlerin etkisindeki barış hareketinin, onbinlerle iyiniyetli insanın korkusu, nefreti, tepkisi ile karşılandı. Her alanda yürüyüşler, gösteriler oldu, oluyor.

Bu arada Batı Avrupa'daki emperyalist güçler, ABD'nin bu saldırısını kendi ülkelerinde "terörizme karşı mücadele", "olası terörist eylemleri engelleme" bahaneleri ile, ilerici, devrimci güçlere, özellikle ve öncelikle de yabancılara karşı ideolojik-siyasi-pratik saldırının yoğunlaştırılmasının yeni bir çıkış noktası olarak aldılar.

Bugün, lafa geldi mi demokrasinin dehşetli savunucusu olan, gerçekte içte faşistleşme yönünde adımlar atan Batı Avrupa'nın emperyalist ülkelerinin sınırlarında, insanlar yalnızca "kara kafalı" oldukları için didik didik aranıyor. Saatlerce gözaltında tutuluyor, sınırdışı ediliyor, ülkeye alınmıyor, vb. Batı Berlin'de, insanlar yalnızca kara kafalı oldukları için metrolardan indiriliyor, kimlik kontrollerinden geçiriliyor, aranıyor, gözaltında tutuluyor. Yabancılara karşı ilan edilmemiş sıkıyönetim uygulanıyor.

Emperyalistler böylelikle bir yandan yabancı ve yerli işçiler arasındaki bölünmüşlüğü daha da körükleyerek derinleştirmeye çalışıyor, diğer yandan gerçekte tüm işçilere, emekçilere gözdağı veriyor, güçlerini gösteriyorlar.

Bütün bu gelişmeler karşısında biz Türkiyeli komünistler şunları söylüyoruz:

ABD'nin Libya'ya saldırısı, nefretle kınadığımız, canice, emperyalist bir saldırıdır. Bu saldırı, ABD emperyalizminin dünya hegemonyası için emperyalist büyük güçlerle dalaşının bir parçasıdır.

ABD emperyalistlerinin saldırdığı, ve devirmek istediği Libya'daki Gaddafi rejimi, Pan-İslamist, Pan-Arabist, ülke içinde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerinde kanlı bir diktatörlük uygulayan gerici bir rejimdir.

Gaddafi Libyası emperyalist, sosyal-emperyalist dünyanın bir parçasıdır. Rus sosyal-emperyalistleri Gaddafi Libyasında önemli bir etkinliğe sahiptir. Gaddafi rejimi esasta bu niteliği ile ABD'nin saldırı hedefi olmuştur.

ABD emperyalistlerinin Libya'ya karşı giriştikleri korsanlık saldırısı, Gaddafi'nin, Rus sosyal-emperyalistlerinin göstermeye çalıştığı gibi, Karşı-Devrimin Devrime bir saldırısı değildir. Saldırı Karşı-Devrimin kendi içindeki bir saldırıdır.

Bizler ABD emperyalistlerinin bu saldırısını nefretle kınarken, Gaddafi gericisini desteklemek diye bir sorunumuz olmadığını da açıkça ilan ediyoruz.

Bizler, bu saldırıda canını, evini-barkını yitiren Libyalı işçilerin, Libyalı köylülerin ve emekçilerin yanındayız. Onlara çağrımız, ABD emperyalistlerine karşı duydukları haklı nefreti; kendi ülkelerinde gerici hakim sınıflara karşı nefretle; işçi sınıfı önderliğinde **her türlü emperyalizme ve gericiliğe karşı yönelen** devrim mücadelesinde birleştirmeleridir.

ABD işçi sınıfına ve emekçilerine çağrımız, bütün dünyada jandarmalık hakkını kendinde gören, en son olarak da Libya halkına karşı bir kez daha savaş suçu işleyen emperyalist burjuvaziye karşı sosyalist devrim mücadelesine atılmasıdır.

Bugün Batı Avrupa'da emperyalist metropollerde, Libya saldırısı karşısında gösterilere katılan barış taraftarlarına çağrımız şudur:

Emperyalizm savaş demektir! Sermayenin egemen olduğu yerde barış yaşayamaz! Emperyalist savaşlardan, gerici savaşlardan ve emperyalist savaş tehlikesinden bir daha gelmemecesine kurtulmanın bir tek yolu vardır: Proleter Dünya Devrimi!

Sürekli barış için gerçek mücadele, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi, her türlü gericiliği devrimle yoketme mücadelesidir! Bu mücadeleye atılın!

Emperyalist, reformist, revizyonist, pasifist siyasetlerin kuyruğu olarak hareket etmeyin!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm, her türlü gericilik! Kahrolsun emperyalistlerce körüklenen yabancı düşmanlığı!

Batı Alman emperyalizmine ölüm!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi! Yaşasın Proleter Dünya Devrimi!

DEVRİMİN SESİ Mİ? REFORMİZMİN Mİ?

TDKP merkez yayın organı olan "Devrimin Sesi" sayı 51'de "Faşist cuntaya karşı mücadelede ileri sürülen revizyonist görüşler" adlı makalede "Devrimin Sesi" yazarları reformizmlerini bir kere daha sistemleştirerek ortaya koyuyorlar.

Bu makalenin hiçbir yerinde, faşist diktatörlüğün yıkılmasının devrim sorunu olduğunun propagandası yapılmıyor. Bunun da ötesinde, devrim kelimesi bile kullanılmıyor.

"Devrimin Sesi" bunu da teorileştiriyor. Aynı sayıda "Gerçek demokrasi için demokrasinin gerçek güçlerini eğitmek" adlı makalede şunları yazıyorlar:

"Biz komünistlerin yeteri kadar siyaset yaptığımız, siyasal çalışmayı adımıza layık bir şekilde sürdürebildiğimiz söylenemez. **Soyut devrimci kavramların kabaca tekrarını aşarak;** aksine günün siyasal gerçeklerini, siyasal gelişmelerini devrimci kavramların ışığında yorumlayabilmeli; yığınlar içerisinde en aktif, en geniş ve en vurucu bir siyasal teşhir kampanyasını sürdürmeliyiz." (agd, S.51, s.2) (abç)

Bu alıntıda söylenenler, "Devrimin Sesi"nin bunları nasıl kavrayıp pratiğe geçirdiğinden bağımsız ele alınacak olursa kesinlikle doğrudur. Sorun bu alıntıda söylenenlerin "Devrimin Sesi"nin reformizmini haklı çıkarmak için kullanılmasıdır. Biz bu alıntıda söylenenlerin "Devrimin Sesi"nde ne anlama geldiğini biraz sonra göstereceğiz.

"Devrimin Sesi" "Faşist cuntaya karşı mücadelede ileri sürülen revizyonist görüşler" adlı makalede çeşitli modern revizyonist ve oportünist grupların demokrasi mücadelesiyle ilgili görüşlerini eleştiriyor. Aynı konular da biz de "Devrimin Sesi"nin eleştirdiği siyasetlerin de içinde bulunduğu birtakım modern revizyonist ve oportünist grupların bu konuyla ilgili görüşlerini örneğin BP 13'te eleştirmiştik. Aynı sayıda TDKP'nin de seçim bildirisini de eleştirmiştik. (Bkz. BP 13, s. 11)

"Devrimin Sesi"nin makalesinin başlığını okuyan bir kimse, "Devrimin Sesi"nin cuntaya karşı mücadele konusunda Marksist-Leninist görüşler ortaya koyacağını sanabilir. Böyle sananlar yanılırlar.

Şöyle ki: "Devrimin Sesi" hakim sınıf partileriyle demokrasi mücadelesi verilemeyeceğini doğru bir şekilde ileri sürerken, hakim sınıf partileri içinde DSP'yi saymıyor. DSP ve Ecevit'i hakim sınıf partileri içinde saymadığı gibi, DSP ve Ecevit'le demokrasi mücadelesi verilebilir mi konusunu da bu makale içinde tartışmıyor. Ama HK'nın cunta sonrası Ecevit'in cunta tarafından 3 aylığına hapse konması sonrası çıkardığı bildiride Ecevit'e yapılan saldırıyı halka yapılan saldırıların bir parçası gördüğü ve bu baskılara karşı CHP ve CHP'lilerle mücadeleye hazır olduğu bilindiğinde, "Devrimin Sesi"nin DSP ve Ecevit'le demokrasi mücadelesi verilebileceğini savunduğu sonucuna varırız.

Peki ama DSP ve Ecevit'le hangi demokrasi mücadelesi verilebilir? Zaman zaman "Devrimin Sesi"nin de "kılkuyruk reformist" vb. nitelediği DSP ve Ecevit'le verilecek demokrasi mücadelesi bu düzenin sınırlarını aşabilir mi? "Devrimin Sesi" de sayı 51'de "DSP nasıl bir "demokrasi" istiyor?" adlı makalede DSP'nin ne menem bir demokrasi istediğini, DSP'nin demokrasi anlayışının belirli yönlerini ortaya koyuyor. Ama aynı "Devrimin Sesi" yazarları, DSP DYP ile "demokrasi" mücadelesi vermese, DSP'yle demokrasi mücadelesi verilebileceği görüşünü de savunuyor. Ve bu görüşte olduklarından, şunları yazmaktan çekinmiyorlar:

"DYP gibi, demokrasinin D'sinden bile uzak faşist partilerle kolkola, generallerin izni ve onayıyla yapılacak bir seçim ve ardından oluşturulacak bir parlamentoyla ""demokrasi" getirilecek!!! "Tabandan" kurulan DSP, "tabanla" birlikte hareket ederek değil, "demokrasi"nin yine "tepeden" verilmesinin bekleyişi içinde.

Bu yol çıkmazdır. Generallerle, faşist devlet ve orduyla uzlaşarak, gerici faşist partilerle birlikte demokrasi, demokratik hak ve özgürlükler elde edilemez. Demokrasiyi elde etmenin yolu, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle birlikte, demokrasinin düşmanı olan generaller çetesine, emperyalizme, komprador burjuvazi ve toprak ağalarına ve onların faşist diktatörlüğüne karşı mücadele etmekten geçer, yoksa onlarla uzlaşmaktan değil." (s.11)

Çekinmemenin ötesinde de DSP'ye "taktik" veriyorlar. DSP kendi sınıfsal çıkarlarının ne olduğunu ve bu sınıfsal çıkarlarının neyi gerektirdiğini "Devrimin Sesi" yazarlarından çok daha iyi bilmekte ve bunun gereklerini yerine getirmektedir. "Devrimin Sesi" yazarları DSP ve Ecevit'i halka şirin göstermekten vazgeçmediklerinde, kendilerinin gideceği yer de orasıdır.

Başka konuları bir kenara bırakalım, Türkiye'de Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunmayanlarla demokrasi mücadelesi verilemez. Bir tek bu konu bile Türkiye'de demokrasi mücadelesinin kimlerle verilip kimlerle verilemeyeceğinin yeterli ayracıdır. Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz. Marksist-Leninistlerin çıkış noktası budur. Başka halkları ezmeyi savunanlarla demokrasi

mücadelesi, olsa olsa halkın üzerinde sömürücü sınıfların hangi temsilcilerinin diktatörlüğünü kuracağının seçilmesi mücadelesidir. Türkiye'de 12 Eylül öncesi Ecevit hükümetleri döneminde Ecevit'in nasıl bir demokrasi istediğini hep birlikte gördük.

"Devrimin Sesi" yazarları diğer hakim sınıf partileri yanında Erbakan ve RP'nin de demokrasi mücadelesini veremeyeceğini ve onların kitleler için demokrasiyi savunamayacaklarını ortaya koyup, TKP'nin tutarsızlığını teşhir ediyor. Ama insan kendine sormadan edemiyor: Demokrasi mücadelesi verilemeyenler ile nasıl oluyor da yabancı düşmanlığına karşı birleşilebiliyor? (Sözünü ettiğimiz, Ramazan Avcı'nın nazi yanlılarınca öldürülmesinden sonra Hamburg'da yapılan yürüyüştür. O kuyucu bu yürüyüşle ilgili BP sayı 28'e bakabilir.) Eğer Erbakan ve Erbakan yandaşlarıyla demokrasi mücadelesi verilemiyorsa -ki verilemez- , o zaman Hamburg'da yabancı düşmanlığına karşı birleşenleri esasta birleştiren faktör yabancı, ve bu özelde Türk olmaktır. Başka birşey değil. Yoksa demokrasi mücadelesi verilemeyenlerle, demokrasi mücadelesine kopmaz bağlarla bağlı olan yabancı düşmanlığına karşı "mücadele" anlaşılmaz olur!

Şimdi de gelelim en önemli koyuna: "Devrimin Sesi"nin reformizmini belgeleyen görüşlere. "Devrimin Sesi" yazarları şöyle yazıyorlar:

> Faşizme karşı mücadelenin muhtevasının demokrasinin elde edilmesi oluşturmalıdır. Demokrasinin elde edilmesi ise işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi kitlelerin mücadeleye aktif olarak katılmasıyla mümkündür. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadeleye atılmadan, hakim sınıflar en küçük bir hak bile vermek istemezler. Sürdürülen "demokrasi" tartışmalarının en çarpıcı özelliği de bunun işçi sınıfı ve halk kitlelerinin dışında tepede yapılmasıdır. Zaten kitlelerin fiilen katılmadığı ve tepeden verilen "demokrasi"nin 12 Eylül öncesi parlamenter faşist diktatörlükten başka bir şey olmayacaktır. Bir gecede 5 generalin aldığı ve keyfi istediğinde geri verdiği "demokrasinin" ne olduğunu Türkiye halkı acı deneyleriyle gördü.
>
> İşçi sınıfı ve kitlelerin mücadeleye atılmadığı ve bir sessizliğin olduğu bugünkü dönemde görev, burjuva partileriyle bir araya gelmek, sınırları çizilen bir daire içersinde "demokrasi" aramak değildir. Aksine demokrasi mücadelesinin esas gücü olan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle birleşmeye çalışmak ve onlarla kaynaşmaktır. Unutulmamalı ki işçi sınıfı ve emekçi kitleler olmadan, onlar harekete katılmadan ciddi bir adım atılamaz. Bu nedenle, kitlelere kısıtlı demokratik hak ve özgürlüklerin yeterli olmadığını, bu hakların tam elde edilmesi mücadelesini demokrasinin gerçekleştirilmesi için faşist diktatörlüğe ve komprador-feodal düzene karşı mücadeleyle birleştirilmesi gerektiğini onlara göstermeliyiz. Bu ise kitlelerin en küçük ekonomik ve demokratik haklarına da sahip çıkıp bu uğurda da mücadeleye katılmakla mümkündür. Bununla birlikte burjuvazinin ileride gelişecek kendiliğinden halk hareketi peşine takıp düzenin sınırları içinde tutmasına karşı da mücadele etmeli ve her türden revizyonist burjuva görüşleri de teşhir ederek kitleleri etkilemesinin önüne geçmeliyiz.

(s.(s.21)

Alıntıdan görüleceği gibi, işçi sınıfı ve emekçi kitleler demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadeleye atılmadan hakim sınıflar en küçük bir hak bile vermek istemez; işçi sınıfı ve emekçi kitleler olmadan, onlar harekete katılmadan ciddi bir adım atılamaz; bugünkü dönemde görev burjuva partileri ile biraraya gelmek, sınırları çizilen bir daire içinde "demokrasi" aramak değildir; "kitlelere kısıtlı demokratik hak ve özgürlüklerin yeterli olmadığını, bu hakların tam elde edilmesi mücadelesini demokrasinin gerçekleştirilmesi için faşist diktatörlüğe, komprador-feodal düzene karşı mücadele ile birleştirilmesi gerektiğini onlara göstermeliyiz" v.b. tezler savunulmaktadır.

Bunlar bırakalım komünistlerle reformistleri ayırmayı, devrimcilerle reformistleri bile ayırmaz. Onun da ötesinde, aynı paragrafların altına hemen hemen bütün reformistler imzalarını atarlar. İmzalarını atarlar, çünkü işçi sınıfını ve emekçileri harekete geçirmek fikri reformistlerle devrimcileri birbirinden ayırmaz. Reformistlerle devrimcileri birbirinden ayıran, işçi sınıfı ve emekçilerin **hangi içerikle, hangi hedef doğrultusunda** harekete geçirildiği sorunudur.

Reformistlerle devrimcileri ayıran, demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması mücadelesinin düzene karşı mücadeleyle **birleştirilmesi de değildir. Neyin neye bağlı alınacağı meselesidir. Neyin merkezde duracağı meselesidir.**

Onun da ötesinde, varolan düzenden ne anlaşıldığı ve varolanın yerine neyin nasıl getirileceği meselesidir.

"Devrimin Sesi" yazarları demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması mücadelesinin düzene karşı mücadeleyle birleştirilmesini savunarak reformist bir konumda durmaktadırlar.

"Devrimin Sesi"nin bütün yazısında, Türkiye'de demokrasi sorununun devrim sorunu olduğu meselesi; Türkiye'de demokrasiyi kurmak isteyenin devrim için çalışması gerektiği yoktur. Okuyucu "Devrimin Sesi"nin "soyut devrimci kavramların kabaca tekrarını" aştığını ve demokrasi mücadelesini faşist diktatörlüğe, komprador-feodal düzene karşı mücadeleyle birleştirilmesi gerektiğini savunduğunu ve bunun da devrim mücadelesi anlamına geleceğini sanabilir. Ama yanılır. "Devrimin Sesi"ya zarları kendi reformizmlerinin üzerini örtmek, reformizmlerinin kolayca görülmesini engellemek için böyle "düzene karşı mücadele", vs.den sözediyorlar.

Eğer böyle olmamış olsa, kendilerinin de "kılkuyruk reformist" vb. kavramlarıyla nitelediği Ecevit'lerle demokrasi mücadelesinden vazgeçerler. Reformistlerle, hele hele Ecevit gibi 12 Eylül öncesi bir düzenin sürdürülmesinde Demirel'lerden özde farkı olmayan,özde farkının olmadığı pratikte görülmüş olan Ecevit'lerle demokrasi mücadelesi verme hayalinde olmazlar. Dünyanın neresinde görülmüş reformistlerle devrim mücadelesi verildiği?!

Rusya'da bile liberal burjuvazi devrim mücadelesi içinde Çarlık saflarında yerini almıştır. "Devrimin Sesi" yazarlarının Ecevit'leri tahlilini doğru varsaydığımızda bile durum budur.

"Devrimin Sesi" yazarlarının düzene karşı mücadeleden dem vurmaları sahtekarlıktan öte birşey değildir. Hele de DSP'yi komprador-feodal düzenin dışında, onun da ötesinde komprador-feodal düzene karşı ittifak edilebilecek bir güç gördüğü bilindiğinde, sahtekarlıkları iyice açığa çıkar ve demokrasi mücadelesinin esas gücü olarak işçi sınıfı ve emekçileri görmeleri, kendi sahtekarlıklarını gizlemenin bir aracından başka birşey değildir. Çünkü:

> "... proletarya artık, burjuva devrimlerinde olduğu gibi, burjuvazinin kuyrukçusu ve aleti değil, bağımsız devrimci hedefleri olan bağımsız bir sınıftır. Fakat proletarya nerede bu biçimde ortaya çıkarsa, **orada burjuvazinin devrimciliği son bulur.**" (Stalin, Eserler, cilt 2, s.19) (Altını çizen Stalin)

Görüleceği gibi, Stalin Kautsky'ye dayanarak liberal burjuvazinin devrimciliğinin proletaryanın bilinçli savaşmasına bağlı olarak son bulduğunu hiçbir yanlış anlamaya ve yorumlamaya meydan vermeyecek bir şekilde ortaya koyuyor. Proletarya adına konuştuğunu iddia eden "Devrimin Sesi" yazarlarının Ecevit gibi ipliği pazara çoktan çıkanlarla demokrasi mücadelesi verme hayallerinin, kendilerinin de devrim mücadelesinden vazgeçmelerinden; arasıra mücadeleci laf etmelerinin ise kendi reformizmlerinin üzerini örtmeye yaradığından başka bir açıklaması olabilir mi?

"Devrimin Sesi"nin Ecevit ve DSP'yi değerlendirmesini doğru varsaysak bile, onlarla demokrasi mücadelesi verilemez, ancak kısmi demokratik talepler temelinde birtakım işler yapılabilir.

"Devrimin Sesi" yazarlarının reformist batakta yüzdüklerinin bir başka kanıtı "terör" konusunda tavırlarıdır

Onlar TKP karşı-devrimcilerinin "terör" konusunda savunduklarına karşı polemik içinde, aslında TKP ile aynı ideolojik-siyasi konumda konaklamaktadırlar. TKP'den "Biz faşist ve Maocu "sol" terörizmin yarattığı kaosun durdurulduğu gerçeğini yadsımıyoruz. Ne ki, bunun bedelini niçin halkımız ödesin?" alıntısını yaptıktan sonra şu temel tavrı takınıyorlar:

> **Tüm gericiliğin ve revizyonistlerin iddialarının aksine, 12 Eylül öncesi estirilen terörün arkasında yine faşist generaller vardı. Terörün yarattığı ortamı gericilik bilinçli olarak hazırladı. Generallerin başında bulunduğu sıkıyönetim altında halka karşı en azgın terör sürdürüldü. MHP'li sivil faşistlerin güvenlik güçlerinin yardımcısı olduğu ilan edildi. Sivil faşistler, Çorum, K. Maraş vb. birçok şehirde ordunun desteğiyle katliamlar düzenlediler. Şimdi, generaller bu katliamı yapanları serbest bırakırken, kendisini savunmak zorunda kalan halk evlatlarını "sol teröristler" diyerek zindanlara doldurmaktadır. Şimdi terör sokak ortasında değil, zindanlara doldurulan anti-faşist, devrimci ve komünistler üzerinde sürdürülmektedir.**

"Devrimin Sesi" yazarlarının karşı-devrimci TKP'ye karşı takındıkları bu tavır birkaç açıdan dolayı, bırakalım Marksist-Leninist olmayı, devrimci bir tavır bile değildir.

TKP'ye karşı polemikte sorunun özü "terör"ün arkasında kimin olduğu sorunu değildir. Sorunun özü, TKP'nin "sağ ve sol terör" dediği iki karşıt şeyi eşitleme, şiddete dayalı devrim ilkesini reddetme sahtekarlığı ve revizyonizminin teşhiri olmak zorundadır.

"Faşist ve Maocu "sol" terör" diye aynı kefeye konan "terör" arasında en başında net bir ayrım yapmayan; bütün hata ve olumsuzluklarına rağmen "Maocu sol terör" diye TKP'nin küfür ettiği eylemlere sahip çıkmayanlar, niyet ve istekleri ne olursa olsun, TKP karşı-devrimcileriyle bu konuda aynı kavalı çalmaktadırlar.

"Devrimin Sesi" yazarları tam da bu temel sorunlarda tavır takınacak yerde, kıvırtarak konuyu değiştiriyor, hiçbir ayrım yapmaksızın "terör"ün ardında hangi güçlerin durduğu gibi sorunlarla işi geçiştirmeye çalışıyorlar.

Marksist-Leninistler hiçbir dönemde devrimci teröre karşı olmamışlardır. Onlar terörizme karşı olmuşlardır. Terör ile terörizm ayrı ayrı şeylerdir. Lenin terörizme karşı olduğunu açıklarken, tek tek terör eylemlerine karşı olmadığını, "savaşın belli bir anında, birliklerin belli bir durumunda, ve belli koşullarda" kullanılabileceğini hiçbir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek bir şekilde ortaya koymuştur.

"Devrimin Sesi"nin 1980 öncesi Partizan, Dev-Yol, Dev-Sol gibi grupların yer yer gerçekleştirdiği; faşistleri tek tek cezalandırma vb. biçimindeki eylemlere "çelik-çomak oyunu" ya da "bayram çocuklarının çatapat patlatması" gibi değerlendirmelerde bulunduğu gözönünde bulundurulduğunda, ve yukarıdaki tavrıyla bunlar birleştirildiğinde, bu konuda TKP ile arasındaki çelişkinin tamamiyle yüzeysel olduğu, temel pozisyonlarının aynı olduğu bütün açıklığıyla ortaya çıkmaktadır.

"Devrimin Sesi" yazarları en iyi halde Çorum ve Maraş olaylarında olduğu gibi, "sol" güçlerin kendilerini faşistlere karşı savunma eylemlerini doğru bulmaktadırlar. Bu tür eylemler dışındaki bireysel silahlı eylemlere tıpkı TKP gibi "terör" ya da "terörizm" diye saldırmakta, TKP ile aynı cephede yer almaktadırlar.

"Devrimin Sesi" yazarlarının faşist terörün değil, bir bütün olarak terörün arkasın-

da faşist cuntanın olduğu tezi ile geldikleri yer iyice görülmek zorundadır.

"Devrimin Sesi", özellikle 12 Eylül sonrası adım adım devrimci konumdan uzaklaşmıştır. "Devrimin Sesi" ve bu politikayı doğru görenler özellikle 12 Eylul sonrası siyasetlerinin merkezine devrimin propagandasını değil, reformizmin propagandasını koymuşlardır. Biz çeşitli makalelerimizde "Devrimin Sesi" ve o siyaseti savunanların kapsamlı bir şekilde olmasa bile, devrimci sir siyaset ve pratik izlemediklerini defalarda ortaya koyduk. Ama "Devrimin Sesi" ve yandaşlarında düzelmenin zerresi bile olmadı. "Devrimin Sesi" nin reformizmin batağına batmasının gelişimini inceleyip bunlarla kapsamlı bir şekilde hesaplaşmak bizim önümüzde duran bir görevdir. "Devrimin Sesi" ve benzeri siyasetlerle kapsamlı bir mucadele ile onların reformist goruşleriyle tam bir hesaplaşma yapılmadan, reformizmin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki etkisi kırılamaz. Bız önümüzdeki donemde esas görevlerimize bağlı olarak bu gorevi de yeri ne getirmeye çalışacağız.

"Devrimin Sesi" ve taraftarları eleştirilerimizle kendileri ni düzeltirlerse, bu devrim için bir kazançtır. Ama düzeltmezlerse de yolları açık olsun. Yalnız şunu bilsinler ki, bu yol devrimin şanlı yolu değil, karşı-devrimin bataklığına giden yol dur. Herkes gideceği yolu seçmekte özgürdür.

++

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ... (Sayfa 15'ten devam)

tümüne sesimizi duyurduk. Bizim ajitasyon-propagandamızdan rahatsız olan CGT'li sendika ağaları, bildiri dağıtan iki arkadaşımıza saldırdılar.

Bir bütün olarak 1 Mayıs eylemimiz, 1 Mayıs'in devrimci geleneğinin yaşatıldığını bir kez daha gosterdi.

Avusturya

Bu alanda alternatif bir yürüyüş gerçekleştirecek gücümüz olmadığından, 1 Mayıs'ın devrimci geleneği, yapılan gösterili ve tartışmalı bir salon toplantısı ile yaşatıldı. Tabii bu eylemiz, sendika ağaları önderliğinde düzenlenen, Türkiyeli oportünist grupların da katıldığı yürüyüş eyleminde bildiri dağıtma-propaganda eylemiyle de birleştirildi. Ancak dağıtılan bildiri Batı Almanya DGB eylemiyle ilgili olduğundan fazla dikkat çekmedi; yer yer hem içimizden hem dışımızdan haklı eleştirilere uğradı. Bundan bir dahaki yıl açısından bölgeyle ilgili özel bildiri çıkarılması gerektiği dersi çıkarıldı.

Yaptığımız toplantıda, merkezi olarak hazırlanan dia gösterisi yapıldı. Daha sonra tartışmaya geçildi. Tartışma yeterli verimlilikte olmadı. Yine de Viyana'da uzun süredir yaptığımız ilk kitleye açık toplantı olması nedeniyle olumlu idi. Toplantıya 20-30 arası kişi katıldı.

++

"8 MART ULUSLARARASI KADINLAR GÜNÜNDE YAPILAN TOPLANTILAR ÜZERİNE" BAŞLIKLI YAZININ BİR NOKTASI ÜZERİNE AÇIKLAMA

Bolşevik Partizan sayı 29'da sözü geçen yazıda, çeşitli bölgelerde 8 Mart'ta yapılan toplantılar üzerine bilgi verdim. Yazının bir yerinde, "Nitelikleri itibarı ile toplantılar değişiklikler gosteriyordu. Mesela Fransa'daki toplantılarda kültürel nitelik ağır basıyordu" şeklinde bir tespit vardı. Bu tespitle ilgili bana "BP sayı 29'daki tespitlerin gönderilmiş belgelerden yola çıkılarak, nasıl ve 'nitelik' vb.yi ne anlamda kullanarak yapıldığının yine BP sayfalarında ortaya konması talebi" iletildi.

Bununla ilgili olarak nitelik farkının vb.nin ne anlamda kullanıldığının BP yazısında açık olduğunu dusunuyorum. Bu tespitin yapıldığı yerin hemen bir sonraki cumlesinde şunlar söylenmektedir:

"Fransa'daki toplantılarda zengin bir kültür programı, enternasyonal turkuler, skeçler, film, folklor toplantının esasını oluşturuyor, buna karşı tartışma ikinci planda rol oynuyordu."

Tespitlerin gonderilmiş belgelerden çıkılarak nasıl yapıldığı sorusuna gelince, bu bolgeden gönderilen raporda anlatılanların başka bir şekilde toparlanması bana mumkun gorunmemektedir.

Butün raporlar önumüzdeki donemde bildiğim kadarı ile yayınlanacaktır. O zaman toplantıların bir bolumunun açık bir şekilde tartışma ağırlıklı, bir bölumünün ise "kültür" ağırlıklı olduğu, bu anlamda aralarında nitelikleri itibarı ile değişiklikler olduğu görulecektir. Yapılan bu bağıntıdaki tespit, yalnız ca bir olgu tespitidir, bir değerlendirme değildir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞI ANDIK

TKP/ML'in kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaşın faşist katillerce hunharca katledilişinin 13. yıldönümünde, Bolşevik Partizan adına çıkarılan bir bildiriyle onun mücadelemizde yaşadığını bir kez daha ilan ettik. Yurtdışında çeşitli alanlarda yapılan toplantılarda İbrahim Kaypakkaya'nın eserinin çeşitli noktaları üzerine tartışıldı. Ve İbrahim Kaypakkaya yoldaş bir kez daha anıldı.

Ayrıca Köln'de Partizancıların düzenlediği bir "tartışma" toplantısına da katılındı. Toplantıda Partizan adına konuşan kişilerin yöntemleri; bunların giderek iyice seviyesizleştiğinin yeni bir örneği oldu.

++

FEYKA KÜRDİSTAN'IN DÜZENLEDİĞİ YÜRÜYÜŞ ÜZERİNE

Feyka-Kürdistan 31 Mayıs'ta Batı Almanya'da bir gösteri yürüyüşü düzenledi. Kürdistan'daki (Türkiye Kürdistanındaki) milli zulmü, ve buna karşı direniş mücadelesini konu edinen bu yürüyüşe biz Batı Almanya'daki Bolşevik Partizanlar olarak ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde katılmak istediğimizi bildirdik.

Bu isteğimizi yazdığımız şu mektupla yazılı olarak Feyka - Kürdistan yöneticilerine götürduk:

"

"FEYKA-Kurdistan yöneticilerine:

Batı Almanya'da Bolşevik Partizan olarak biz, 31.05.1986 da Bonn'da düzenlediğinizi ilan ettiğiniz ve "katılma ve destekleme" çağrısı yaptığınız yürüyüşünüze kendi blokumuzu kurarak; kendi serbest ajitasyon-propagandamız temelinde katılmak; bu şekilde faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki yoğun milli zulüm-yok etme siyasetine; PKK'ya karşı yürüttüğü vahşi özel savaşa karşı olduğumuzu; Kürdistan'da yürüyen mücadelede ulusal baskıya yönelen ve Kürt ulusunun ayrılma-ayrı devlet kurma hakkını savunan demokratik yönü desteklediğimizi göstermek; aynı zamanda milli sorunun da gerçek çözümünün de milliyetçi ve varlış esir çizgi temelinde olamayacağını ortaya koymak istiyoruz.

Sizlerden isteğimiz, bizim bu katılma talebimiz üzerine 25.05.1986'ya kadar tavır takınmanızdır.

BP, B.Almanya adına
22.05.1986 "

Feyka-Kurdistan yöneticileri bizim bu talebimizi reddettiler. Kürdistan'daki mucadelenin demokratik muntevasını desteklemeye varınca da, PKK'nın varlış çizgisine karşı açık, ilkeli ideolojik mücadele ile birleştirilmiş bir 'katılım'ı, bizi kendi mizi açıkça milliyetçi, yer yer ırkçı bağıntılara sosyal - faşist uygulamalarla tamamlanan ve hiç bir çizgiden kesin bir şekilde ayrılmaya katılma isteğimizi, eylemin içeriği ile çelişeceği gerekçesiyle geri çevirdiler. Feyka-Kurdistan yöneticileri takındıkları pratik tavır gostermektedir ki, gerçekte de bizim istediğimiz biçimde bir katılım, Feyka-Kürdistan'ın düzenlediği eylemin içeriği ile çelişir; ama bu çelişme, yapılmak istenenin varlış olmasının sonucu değildir. Feyka-Kürdistan'ın yanlış çizgisinin, varlış eylembirliği ve mücadele anlayışının sonucudur.

BP SAYI 27 ÜZERİNE TARTIŞMA

Bu sayımızda elimize geçen, ve TKP/ML(B) içinde sürdürülen bir tartışmayı yansıtan bazı belgeleri devrimci kamuoyuna sunuyoruz.

Belgelerden birincisi TKP/ML(B) Merkez Komitesi salt çoğunluğunun,BP sayı 27'nin yayınlanması ile ilgili açıklamasıdır.

İkinci belge TKP/ML(B) Merkez Komitesi üyelerinden R.Sağlam'ın BP 27'de yayınlanan duyurunun içeriği ile ilgili eleştirilerini içeren bölümüdür.

Üçüncü belge ise TKP/ML(B) Merkez Komitesi üyelerinden İ.Hayri'nin R.Sağlam'ın yazısına cevabi yazısının ilgili bölümüdür.

Yazıları elimize geçtiği biçimi ile olduğu gibi yayınlamayı doğru buluyoruz.

YAZI KURULU *Haziran 1986*

AÇIKLAMA

Yoldaşlar, Devrimciler,

Bilindiği gibi, partimiz TKP/ML(B) 1986 başlarında 3. Konferansını yaptı. 3. Konferans kararlarının hemen hemen tamamı ve Konferans üzerine bazı ilk bilgiler BP sayı 27'de bir duyuru ile Merkez Komitesi imzasıyla yayınlandı.

3. Konferans duyurusunun bu şekilde yayınlanmasına Merkez Komitesi üyesi bir yoldaş belli noktalarda eleştiriler getirdi. Bu eleştiriler ve bu noktada alınan karar gereği, duyurunun neden bu şekilde yayınlandığı vb. hakkında kısa bir açıklama yapmak istiyoruz.

Bu duyuru esas itibarı ile biz Merkez Komitesi salt çoğunluğunu bağlayan, bizlerin oybirliği ile hazırlanmış bir belgedir. Bunun neden böyle olduğunu kısaca şöyle özetleyebiliriz:

1- Konferansın hemen ertesinde birinci toplantısını yapan Merkez Komitemiz, Konferansın kısa sürede bir **ajitasyon bildirisi** ile devrimci kamuoyuna duyurulmasını kararlaştırmıştır. Merkez Komitesi bu kararı alırken, BP 27'deki biçimiyle bir duyurunun kısa sürede —belgeler, kararlar karışık olduğu için— hazırlanamayacağı görüşünde idi.

2- Kısa bir duyuru bildirisi hazırlamakla görevli yoldaş, bildiri taslağını hazırlama sürecinde, bu şekilde bir duyurunun pek bir işe yaramayacağı ve daha geniş bir duyuru hazırlamanın mümkün olduğu sonucuna varmıştır ve planlanandan daha geniş bir taslak hazırlayarak bütün Merkez Komitesi üyelerine yazılı olarak ulaştırıp, fikirlerini sormuştur.

3- Bütün Merkez Komitesi üyeleri, yoldaşın bu taslağı hakkında yazılı olarak tavır takınmışlardır. Hiç bir yoldaş; hazırlanan taslağın Merkez Komitesi birinci toplantı kararına ters olduğunu; ilkesel olarak buna karşı oldukları yönünde bir tavır takınmamışlardır. Tersine taslağın içeriği hakkında tavır belirtmişlerdir.

4- Taslağa son şeklini vermek için pratik olarak biraraya gelen biz Merkez Komitesi salt çoğunluğu, tartışma süreci içinde, Konferans duyurusunun yoldaşın hazırladığı **taslaktan daha** kapsamlı bir biçimde yapılması sonucuna vardık. Ve BP 27'de çıkan duyuruyu oybirliği ile hazırladık.

5- Bugün geldiğimiz yerde şunları hata olarak tespit ediyoruz:

a) Merkez Komitesi birinci toplantı kararının bilince çıkarılmadan değiştirilmiş olunması hatalıdır. Bu hatadan —değişik oranlarda da olsa— tüm Merkez Komitesi üyeleri sorumludur.

b) BP 27'de yayınlanan biçimiyle bir belgenin Merkez Komitesi salt çoğunluğu tarafından yayınlanabileceğinin açık olmadığı,bunun daha önce karara bağlanmamış olduğu şartlarda, Merkez Komitesi salt çoğunluğu tarafından hazırlanıp Merkez Komitesi adına devrimci kamuoyuna açılması yanlıştır.

Bizler bu yöntem hatalarına rağmen Konferans kararlarının hemen hemen tamamının içinde yer aldığı duyurunun bu biçimi ile yayınlanmış olmasının doğru ve yerinde bir tavır olduğunu düşünüyoruz.

MERKEZ KOMİTESİ SALT ÇOĞUNLUĞU

R. SAĞLAM'IN »ÜÇÜNCÜ KONFERANS DUYURUSU ÜZERİNE« ADLI YAZISINDAN

'Duyuru'da doğrudan aktarılan Konferans kararları dışındaki Merkez Komitesi salt çoğunluğunun yorum ve eklerinde eleştirilmesi gereken bazı önemli noktalar bulunmaktadır.

1. 'Duyuru'nun çağrı yapılan son bölümünde "Kürt ulusu ve ezilen milliyetlere" ilişkin olarak şu tavır takınılmaktadır:

"Merkez Komitemiz, Kürt, Türk, Ermeni, Arap ve diğer milliyetlerden işçi sınıfının ileri bilinçli kesimini; işçi sınıfını ve emekçi kitleleri, ezilen KÜRT ULUSUNU ve tüm EZİLEN MİLLİYETLERİ, TKP/ML Bolşevik'i DESTEKLEMEYE; onun **önderliğinde** BİRLEŞMEYE çağırır." (BP 27, s.47) (BHBY) (abç)

Burada açık bir tarzda: "Merkez Komitesi ... Kürt **ulusu** ve tüm ezilen **milliyetleri**, TKP/ML(B)'i **desteklemeye**; onun **önderliğinde birleşmeye**" çağırmaktadır.

Ezilen ulus ve milliyetlerden "İŞÇİ ve EMEKÇİ KİTLELERE" destek ve birlik çağrısıyla "ezilen ULUS ve MİLLİYETLERE" destek ve birlik çağrısı, birbirinden temelde değişik olan iki şeydir.

"Duyuru"daki şekliyle bir talep, **resmi olarak ilk kez** ileri sürülmektedir.

Bu konu, doğrudan ulusal sorunla da bağıntılı temel bir konudur. Siyasal sonuçları, yapısal değişiklikler de dahil bir dizi temel pratik siyasete yön verecek önemdedir.

Eski kardeş örgütler, geçmiş polemik için de, proleter enternasyonalizmi konusunda TKP/ML(B)'ye vermiş oldukları iki görevden birini şöyle formüle ediyorlardı:

"İkincisi, Türkiye'de yaşayan çeşitli ezilen milliyet ve milletler ile birliğin sağlanması için mücadele." (Bkz. BP 27, s.11) (Ayrıca Bolşevik No: 13, s.1)

Eski kardeş örgütlerle bu noktalardaki polemiği de gözden geçiren Konferans bu "görev tespitine" karşı şu tavrı takınmıştır:

"Görev tespitlerinden ikincisi kesinlikle yanlış, Lenin'e dayandırılmaya çalışıldığı yerde Lenin'i çarpıtan bir tespittir. Bu tespit, a) milli sorunu **sınıf sorununa bağlı** olarak ele almayan, sınıf sorunundan bağımsız bir "ezilen milliyetler ile, milletler ile birlik" düşüncesini savunan, Marksist-Leninist olmayan bir tespittir. b) TKP/ML(B)'yi "Türk Komünistlerinin örgütü" olarak gören bir anlayışa da işaret eden bir tespittir." (agb, s.11/12) (Altı metinde çizili)

MK salt ço.nun "Duyuru"sundaki tespit, bürokratik bir tarzda "değiştirilen" ve Konferans kararını bu noktada ihlal eden bir tespittir.

2. Geçen dönemde Bolşevik Partizan No: 24'te "Ortak Tartışma Yayın Organı Üzerine" bir tartışma yazısı yayınlanmıştır. Bu tartışma yazısında açık bir biçimde "çeşitli devrimci grupların ORTAKLAŞA çıkardıkları bir TARTIŞMA YAYIN ORGANI" fikri savunulmuş; Konferans öncesi tüm tartışma süreci boyunca hem genel olarak bu tartışma yazısına ve hem de özel olarak "devrimci gruplarla ortak tartışma yayın organı" fikrine temel bir itiraz gelmemiştir.

Konferans içinde de, bu noktadaki tartışmanın tek yazılı belgesi olan bu tartışma yazısına; "devrimci gruplarla ortak tartışma yayın organı" fikrine; bu tartışma yazısına atıfta bulunan Konferans karar tasarısına **hiç bir eleştiri; hiçbir özel açıklama**; ve bir **fikir değişikliği olduğunu gösteren hiçbir ima** ORTAYA **konulmamıştır.**

Konferansın bu noktayla ilgili kararı, kaba bu gelişmenin sonucunda alınmış olan bir karardır.

Şimdi ise, "Duyuru"da, "çeşitli devrimci gruplarla **ortak tartışma yayın organı**" fikrinden **vazgeçildiği anlamında** bir açıklama ve yorum yapılarak, **şöyle denilmektedir:**

"Konferansımız özel olarak ajitasyon-propaganda ve yayın organları sorunları üzerinde de durdu. Bu noktada da yeterli bir tartışma yürütülemediği için alınan kararlar Merkez Komitesine **tavsiye niteliğinde** kararlar oldu. Bu tartışma noktası içinde, **Marksizm-Leninizme yakın güçlerle birlikte çıkarılacak** ortak bir yayın organı sorunu üzerine daha önce yürütülmüş olan tartışmalar ışığında Konferansımız, Merkez Komitesine bu yönde çağrı ve uygulama konusunda görev ve yetki verdi." (BP 27, s.46) (abç)

"Duyuru" Konferansın konu ile ilgili kararını bu şekilde aktarmaktadır. MK salt ço.na göre, ortak tartışma yayın organı, "çeşitli devrimci gruplarla" birlikte değil; Marksist-Leninist veya Marksizm-Leninizme yakın gördüğümüz gruplarla birlikte çıkarılabilir; çünkü "Konferans kararı" bu şekildedir!

O halde "Konferans kararı"nın ne olduğu - nun açığa çıkarılması gerekmektedir.

Herşeyden önce, "Duyuru"da söylenilenle - rin, doğrudan Konferans kararı olmadığı; MK salt ço. yorumu olduğu tespit edilmelidir.

İkincisi, Konferansta bu noktada alınan ka rarın **"tavsiye niteliğinde karar"** olduğu tes pit edilmelidir. "Tavsiye niteliğinde bir ka rar" ile diğer tür kararlar arasında fark var dır.(*)

Üçüncüsü, Konferansın bu noktadaki tavsi- ye kararı, ortak tartışma yayın organı üzeri ne **daha önce yürütülmüş tartışmalar temelin-** de ortaya çıkmış olan bir karardır. Öyle ol- mak zorundadır. **Önceki tartışmalarla** ilgili olarak ise aşağıdaki bazı olgular berrak bir biçimde tespit edilmelidir:

a) Ortak tartışma yayın organı üzerine ya yınlanan tartışma yazısına **Konferans** ön cesinde herhangi bir **temel** eleştiri gel memiştir.

b) **Konferans içinde de:**
- Hem genel olarak BP sayı 24'teki tar tışma yazısına
- Hem de —"gerekçe" bağıntısında da ol sa— bu tartışma yazısına atıfta bulu- nan Konferans karar tasarısına **hiçbir itiraz, eleştiri ve açıklama gelmemiş- tir.**

c) BP sayı 24'te yayınlanmış olan tartış- ma yazısında ise, ortak tartışma yayın organının genel olarak devrimci güçler ile birlikte çıkarılabileceği fikrinin savunulduğu gayet açıktır.

Dördüncüsü, Merkez Komitesi II. Toplantı- sı, ilgili **tek anlamlı bir kararı olmadığını:**

> "Ortak tartışma yayın organı ile ilgili o larak Konferansın aldığı kararın **yorumlan masında farklılıklar olduğu** Yazı Kurulun- daki tartışmalar içinde, Merkez Komitesi içindeki tartışmalar içinde ortaya çıkmış tır" (MK II. Toplantı Kararlarından)

diyerek, Konferansın ortak tartışma yayın or ganı konusunda **tek anlamlı** bir kararı olmadı ğını ortaya koymaktadır.

Bu durumda, MK salt ço.nun "Duyuru"sunda ortak tartışma yayın organı ile ilgili ola- rak aktarılan görüşlerin, en iyimser değer- lendirme ile, Konferans kararının **yorumların dan birisi** olduğu; Konferans ve Merkez Komi- tesi "adına", bu yorumun MK salt ço. tarafın dan yapılmış olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu sonuç, bürokratik sessiz görüş "değiş- tirme"nin ve Konferans ile ilgili Merkez Ko- mitesi karar ve yetkilerinin çiğnenmesinin bir örneğidir.

3. Marksizm-Leninizmin "bugünkü kıstasları" konusuyla ilgili olarak MK salt ço.nun yo rumları ile, hem "üçüncü pozisyon"un tanım - landığı noktada benim yaklaşımım yanlış akta rılmaktadır. Hem de Konferans kararı "ilerle tilerek" Konferans kararının üzerine çıkıl - maktadır.

MK salt ço. "üçüncü pozisyon"u şöyle ta- nımlamaktadır:

> "Konferansta bu konuda savunulan bir üçün- cü pozisyon ise, "kıstaslar" konusunda ya pılan tespitlerin, YALNIZCA bizim "genel çizgimizin bazı temel tezleri" olarak kav ranması gerektiğini savunuyor; bu "kıstas lar"ın "başkalarının niteliğinin Marksist Leninist olarak değerlendirilip değerlen- dirilmemesi bağıntısında KULLANILMASINA KARŞI çıkıyordu." (BP No: 27, s.8) (BHBY)

Burada aktarıldığı biçimiyle "üçüncü po - zisyon", YALNIZCA ve KULLANMAMA ("kullanılma- sına karşı çıkma") aşırı uçları arasında ger dirilerek anlamsız bir hale dönüştürülmüştür.

Şu ana göre, dikkatli formülasyonlara pek gerek görmediğim Konferans sırasında, tavrım yazılı olarak şöyle açıklanmıştır:

> "Marksizm-Leninizmin kıstasları ile ilgili oylamada takındığım tavırla ilgili:
>
> "Marksist-Leninist olarak değerlendiril- menin bugünkü kıstasları sorunu" başlığıy la yayınlanan karar tasarısı birçok bakım- dan yanlışı içeren bir karar tasarısı idi.
>
> Tek tek sıralanan noktalarda, tek tek sı ralama içinde savunulan görüş bakımından esasta doğru; bizim bugünkü şartlarda ge- nel çizgimizin bazı temel tezleri savunul maktadır.
>
> (Ayrıca bu sıralama içinde Marks, Engels, Lenin, Stalin'in klasikliği vurgulanmamak tadır.)
>
> Bu tek tek doğru tezlerin; "bu tezlerin en ileriyi temsil edenler tarafından be-

(*) Genel olarak "örgütlenme" ve özel olarak "Türkiye'de örgütlenme" konusu ile "ortak tar tışma yayın organı" konusu üzerine yetersiz tartışılmak zorunda kalınmasının bir sonucu olarak bu konularla ilgili kararlar "tavsi- ye kararı" olarak kavranmıştır.

"Duyuru"da yapılan açıklamada **"tavsiye ka rarı"** ile diğer tür Konferans kararları ara- sında gerekli uyum ve farklılık ortaya konul mamıştır.

Örneğin Türkiye'de örgütlenme bağıntısın- da alınan kararın **"tavsiye kararı"** olduğu be lirtildikten hemen sonra:

> **"Bu kararların hayata uygulanması** Partimi- zin örgütsel yapı olarak gelişmesinin ga- rantisi olacaktır" (s.46) denilmektedir.

Benzer bulanıklık ortak tartışma yayın or ganı konusunda da vardır. Ortak tartışma ya- yın organı konusundaki bu **bulanıklık**, "Duyu- ru"da aktarılan "karar"ın tek anlamlı bir Kon ferans kararı olmadığını biraz daha berraklı ğa kavuşturmaktadır.

lirleneceği"; bu tezleri belirleyen en ileriler tarafından başkalarının niteliğinin Marksist-Leninist olarak değerlendirilmesinde kullanılması gerektiği (çizgilerinin değil!) şeklindeki tezlerle birlikte, genel faaliyet kılavuzu olarak kullanılmaya başladığı noktada problemler çıkmaktadır.

Öte yandan, bir bölüm yoldaş, açıkça bu tek tek tezlerin anlamı-niteliği üzerinde "yanlışlığı" ya da "açık olunmadığı" yönünde tartışma içinde tavırlar takınmıştır.

Böyle bir durumda, bu "kıstaslar" denilen noktaların bizim genel çizgimizin parçaları olduğunun belirlenmesi anlamında ve tartışma içinde yaptığım konuşma çerçevesi içinde, karar tasarısı lehinde oy kullanmayı (birkaç önemli noktanın değiştirildiği şartlarda...) yanlış bulmuyorum. (*)

Şu anki tartışma bakımından önemli olan nokta, açıklamada söylenilenlerin doğruluğu-yanlışlığı değil; ne söylenip, ne söylenmediğinin tespitidir.

Açıklamada, konunun istenilen ölçüde açık konulmadığı özeleştirel bir şekilde tespit edilmelidir. Ancak açıklamanın bu eksik yönünün yanısıra, aşağıdaki noktaların da tespit edilmesi zorunludur:

Açıklamada, "kıstaslar" olarak sıralanan tek tek noktaların doğru olduğunun ve bizim bugünkü çizgimizin bazı temel tezleri olduğunun söylendiği açıktır. Eğer bunlar bizim çizgimiz; çizgimizin bazı temel tezleri ise; başkalarını değerlendirmede bunların KULLANILACAĞI açık bir gerçektir. Burada sorun, bu temel noktaların "kullanılıp kullanılmayacağı" **değil**; bugün **nasıl kullanılacağı** sorunudur.

Yine açıklamada, "kıstaslar"ın Konferans **içinde** tartışmalar sonucu karar tasarısından **çıkarılmış** olan bazı başka tezlerle BİRLİKTE kullanılmaya başlandığında **"problemlerin çıktığı"** ortaya konmaktadır. Bu, "kullanılmamalıdır" demekten başka birşeydir.

Öte yandan, "Duyuru"nun taslak haline karşı; "üçüncü pozisyon" tartışmasının olmadığı koşullarda yazılan bir mektupta şöyle denilmekteydi:

"Aynı bağıntıda, "Bu kıstaslar bunlara uymayanlarla hiçbir ilişkimiz olmayacak demek değildir" ifadesi başkalarını Marksist-Leninisttir/değildir diye değerlendirmede KISTASLARIN OYNAYACAĞI ROLÜ anlatmamaktadır. TARTIŞMA BİLDİĞİM KADARI İLE DAHA ÇOK BU NOKTADA DÖĞÜMLENİYORDU..."("Duyuru"nun taslak biçimine karşı ilk görüşlerimi içeren 21.1.1986 tarihli mektup) (*)

Bu belgelerin de elde olduğu koşullarda, bu noktayla ilgili "üçüncü pozisyon", "YALNIZCA" ve "KULLANILMAYACAK" ("kullanılmasına karşı çıkma") aşırı uçları arasında bozularak aktarılmıştır.

Diğer nokta, Yazı Kurulu yorumlarının, bu konudaki Konferans kararını "ilerlettiği" olgusudur. Ne ki, içerik tartışmasına girmeksizin bu olgunun ispata çalışılması bu yazı sınırları içinde pek mümkün görünmemektedir. Dolayısıyla, bu noktada MK salt ço. yorumlarının bu özelliğinin, Konferans karar tasarıları; tutanak ve diğer belgelerle birlikte açıklanması daha ikna edici ve daha doğru olacaktır.(**)

(*) Bu yazılı tavır Konferans içinde takınılmıştır. Özel amacı "kıstas"larla ilgili karar tasarısına **hangi ortamda, hangi gerekçelerle** olumlu oy kullandığımı açıklamaktır.

(*) Bu mektup, elimde yalnızca "Duyuru"nun taslak halinin bulunduğu; bu taslakta "üçüncü pozisyon" ile ilgili bir kısım olmadığı; ve dolayısıyla bu nokta ile ilgili bir tartışmaya özel dikkat göstermediğim koşullarda hazırlanmıştır. "Duyuru"nun taslak biçimine karşı ilk görüşlerimi yansıtan mektup olarak MK salt ço.na gönderilmiştir.

(**) "Kıstaslar"la ilgili kararın benim olumlu oyum üzerine çıkabildiği dikkate alınarak; karar tasarısını sunan görüş ile, tartışmaların sonucu çıkan **Konferans kararı** arasında çok önemli ayrımlar dikkate alınmak zorundadır.

Gelişme içinde, "Duyuru"da, karar tasarısının sahipleri, sanki Konferans bu konuda karar tasarısının tüm görüşlerini onaylamış gibi, kendi görüşlerini Konferans kararının yerine koymaya kalkışmaktadırlar.

Konferansın bilinçli bir şekilde tasarıdan **çıkardığı** noktaların **—bütün dünyada en ilerilerin biz olduğumuz vb. biçimindeki anlayışlar—** "Konferans kararı" bağıntısında özellikle **reddedilmiş** noktalar olarak özel önemi vardır.

İ. HAYRİ'NİN ÜÇÜNCÜ KONFERANS DUYURUSU ÜZERİNE BAŞLIKLI YAZI ÜZERİNE ADLI YAZISINDAN

1. "Kürt ulusu ve ezilen milliyetlere" yapılan TKP/ML(B)'yi destekleme, onun önderliğinde birleşme çağrısı üzerine

Önce R. Sağlam yoldaşın yazısında, yapılan bu çağrının içerik olarak doğru ya da yanlışlığı konusunda bir tespitinin olmadığını saptamak gerekir. R. Sağlam bu noktada esasta iki eleştiri getirmektedir:

a) Duyurudaki şekliyle bir talep, resmi olarak ilk kez ileri sürülmektedir.

b) MK salt ço.nun duyurusundaki tespit, bürokratik bir tarzda "değiştirilen" ve Konferans kararını bu noktada (Konferans kararında GDS'in tavrı ile polemiğe girilen yerle bağıntılı -BN) ihlal eden bir tespittir.

Birinci eleştiri ile ilgili olarak: Ben bizim bütün yazılarımızı getirilen eleştiri bağıntısında gözden geçirecek durumda şu an değilim. Ancak bilebildiğim kadarı ile, hatırlayabildiğim kadarı ile, **böyle bir çağrının** bizim tarafımızdan ilk defa bu belgede yapılmış olması ihtimali büyüktür. Ve bu noktada sorun önemli bir sorun olduğu için, sorunun Parti içinde tartışılıp, bilince çıkartılmadan bu sloganın kullanılmış olması yanlıştır. Gerçekten de uygulama objektif olarak "bürokratik" bir uygulamadır. Bu uygulamanın doğrudan sorumlularından biri olan benim, bu konuda eleştiri gelene dek, bu sloganı belki ilk defa kullandığımız bilincimde değildi. Bu noktada eleştiri doğrudur.

İkinci eleştiri eski kardeş örgütlere getirilen eleştirinin **özünü** kavramayan, hangi bağıntıda getirildiğini, yapılan tespitlerde eski kardeş örgütlerin hangi tezinin geri çevrildiği olgusunu atlayan; eski kardeş örgütlerin eleştirisinde getirdikleri, bizim Konferans kararımızda geri çevirdiğimiz tez ile, Konferans duyurusundaki çağrının bir ve aynı şey olduğunu, ya da en azından aynı anlayışın ürünü olduğunu ima eden, doğru olmayan bir eleştiridir.

R. Sağlam yoldaşın atladığı bağıntıyı göstermek için eski kardeşlerin tezinin ne olduğunun gösterilmesi zorunludur.

Eski kardeş örgütlerimiz TKP/ML(B)'nin **proleter enternasyonalizmi** konusunda **İKİ TEMEL GÖREVİ** olduğunu tespit ediyorlar, bu konuda şöyle diyorlardı:

"Buna ilişkin olarak TKP/ML(B) bu alandaki uygun görevinin bizim görüşümüzce kabaca şu iki temel göreve hizmet etmelidir: Birincisi, diğer ülkelerin proleterleri ile uluslararası kaynaşma için mücadele. İkincisi, Türkiye'de yaşayan çeşitli ezilen milliyet ve milletlerin birliğinin sağlanması için mücadele." (İkinci cümlenin doğru Türkçe çevirisi şöyle: "İkincisi, Türkiye'de yaşayan çeşitli ezilen milliyet ve milletler **ile** birliğin sağlanması için mücadele." -BN) (BP 27, s.11)

Bizim ise bu konuda yapılması gerekenler konusunda, R. Sağlam yoldaşın dayandığı kararda söylediklerimiz aynen şöyledir:

"Bu, bu alanda TKP/ML(B)'nin bugün kabaca **öncelikle** şu iki **temel** görevi yerine getirmek için çalışması gerektiği anlamına gelir:

- Diğer ülkelerden işçi sınıfı ile, Türkiye işçi sınıfı arasındaki -proleter dünya devrimi mücadelesi için- birliği sağlamak için çalışma görevi

(Ki bu görev bu alanda çıkış noktası alınmak zorunda olan, ve diğerleri kendisine tabi kılınmak zorunda olan temel görevdir. Çıkış noktası bir bütün olarak PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN; PROLETER DÜNYA DEVRİMİ İÇİN BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN ENTERNASYONALİST BİRLİĞİNİN ÇIKARLARI olmak zorundadır. Bu, kendi ülkesinde (somut olarak Türkiye'de) proletaryanın mücadelesinin çıkarlarının, genelin çıkarları ile çatıştığı noktada -ki bu özel durumlarda mümkündür-, tercihin **genelin çıkarları lehinde** yapılması anlamına gelir.

Bugün bu görev bizim açımızdan somut olarak, öncelikle uluslararası proletaryanın birliğini sağlayabilmek için bir ön adım olarak Uluslararası Komünist Hareketin ortak bir platformunu yaratmak, ve bu platform temelinde Uluslararası Komünist Hareketin örgütsel birliğini de sağlayabilmek yönünde yapılabileceğin azamisini yapmak; kendi ülkemizde proletaryanın partisini yaratmak için çalışırken, bunu Uluslararası Komünist Hareketin birliğini yaratma çalışmasının bir parçası olarak ele alan bir çalışma yürütmek, diğer ülkelerde Marksist-Leninist örgüt ve gruplara azami desteği vermek anlamına gelir.)

- Türkiye'de "aynı despot devletin baskısı altında yaşayan **değişik milliyetlerden işçilerin**" faşizmi yıkma, emperyalizme bağımlılık zincirini kırma; halkın demokratik diktatörlüğünü kurma, devrimi durmaksızın sürdürme, proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirerek, sosyalizm

yolunda ilerleme... mücadelesinde birliğini sağlamak için çalışma görevi (Türkiye'de değişik milliyetlerden **işçilerin birliğini** sağlama için mücadele; Türkiye'de komünistlerin, Türkiye'de milli sorunu da çözmek; Türkiye'de milli baskı, zulüm altında inleyen Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden ezilen halklar ile ezen ulusun halkının devrim mücadelesinde birliğini sağlamak için yürütmek zorunda olduğu hayati mücadelenin çıkış noktasında bulunmak, merkezine konmak zorundadır. Bu alanda bugünkü somut öncelikli görev, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden komünistlerin ortak programını yaratmak, ortak komünist örgütünü yaratmak için; Türkiye'de çeşitli milliyetlerden komünistlerin için de birleştiği bolşevik bir partiyi yaratmak için mücadeledir. Görev bu anlamda somut olarak öncelikle çeşitli milliyetlerden işçilerin **öncü** unsurlarını birleştirme görevidir.)" (BP 27, s.10-11)

Görüldüğü gibi, tartışılan bağıntı çok açık bir şekilde, **temel görevlerin** ne olduğu bağıntısıdır. Biz **bu bağıntıda tartışıldığın** da "ezilen milliyetler ve milletlerle birleşme" görevi tespitinin iki temel görevden biri biçiminde yapılmasına karşı çıkıyoruz. Aldığımız kararda hiçbir şekilde **böyle bir görev** tespitinin bir başka bağıntıda yapılmasının kendi başına yanlış olduğunu vb. iddia etmiyoruz.

Yani bu noktada Konferans kararının "Duyuru"da bürokratik tarzda değiştirilerek bu noktada ihlal edildiği iddiası ayakları havada bir iddiadır. Yoldaşın alınan kararın bu noktada **özünün** ne olduğunu görmediğini gösterir bir eleştiridir.

Biz duyuruda birinci sırada "Kürt, Türk, Ermeni, Arap ve diğer milliyetlerden işçi sınıfının ileri bilinçli kesimini"; ikinci sırada "işçi sınıfını ve emekçi kitleleri"; üçüncü sırada "ezilen Kürt ulusunu ve tüm ezilen milliyetleri" TKP/ML(B)'i desteklemeye, ve onun önderliğinde birleşmeye çağırıyoruz. Önce bu çağrının değişik sınıf güçlerine, değişik amaçlarla yapılan bir çağrı olduğu bilince çıkarılmak zorundadır. "Destek ve onun önderliğinde birleşme" çağrısının bunların her biri için başka anlam taşıdığı bilince çıkarılmak zorundadır. Önce duyurudaki biçimi ile bu görev yerine getirilmemektedir.

Bu bence ilkesel bir hata değildir. Ama yine de, eğer bunların tümü aynı slogan içinde yapılmasa idi, daha doğru olurdu düşüncesindeyim.

İkinci olarak, Türkiye şartlarında "ezilen Kürt ulusuna ve ezilen milliyetlere" Komünist Partisini destekleme, onun önderliğinde birleşme çağrısı yapmak ne kadar doğrudur sorusu var. Bence içerik olarak bu noktada asıl tartışılması gereken, tartışılması bizi ilerletecek olan tam da bu noktadır. Bu noktada R. Sağlam yoldaş bir değerlendirme yapmamayı, yalnızca "Bu konu doğrudan ulusal sorunla da bağıntılı temel bir konudur. Siyasal sonuçları yapısal değişiklikler de dahil bir dizi temel pratik siyasete yön verecek önemdedir" deyip, konunun önemini belirtip geçmeyi tercih ediyor. Yoldaş eğer "yanlışlardan arınmaya katkıda" bulunmak istiyorsa, tam da bu noktada görüşlerini getirse idi, doğru ve yararlı bir iş yapmış olurdu görüşündeyim.

Ben kişi olarak bu bağıntıda şu an kesin sonuçlara varmamış olmakla birlikte, üzerinde araştırma ve tartışma ihtiyacı duymakla birlikte, Türkiye şartlarında özel bir çağrı olarak "ezilen Kürt ulusuna ve ezilen milliyetlere" **de** Komünist Partisini destekleme, onun önderliğinde birleşme çağrısı yapmanın içerik olarak yanlış olmadığını düşünüyorum.

Türkiye'de Kürt ulusu ve tüm ezilen milliyetlere Türk hakim sınıfları tarafından amansız bir milli zulüm ve eritme-yoketme siyaseti uygulanmaktadır. Türkiye'de Kürt ulusunun ve ezilen milliyetlerin milli zulüm ve baskıdan **gerçek kurtuluşlarının**, Kürt ulusunun ayrılma hakkını kullanabilmesinin, tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin **gerçek anlamda** sağlanabilmesinin biricik yolu, bir Komünist Partisi tarafından yönlendirilen işçi sınıfı önderliğindeki anti-emperyalist, demokratik devrimdir. O halde bizim ezilen **Kürt ulusunu, ve tüm ezilen milliyetleri, milli baskıdan gerçekten kurtulmaları için, ve milliyetler arasındaki tam hak eşitliği için,** Komünist Partisini desteklemeye çağırmamız, onun önderliğinde birleşmeye çağırmamız, bunu milli baskıdan gerçek kurtuluşun yolu olarak göstermemiz içerik olarak yanlış değildir.

Sorun, bu destek ve birleşme çağrısının **ne için** yapıldığıdır. Açıktır ki, Kürt ulusuna ve ezilen milliyetlere genelde yapılan bir çağrı, yalnızca milli meselenin çözümü için bir çağrıdır, onun ötesine geçmez. Nasıl ki demokratik devrim aşamasında bir bütün olarak köylülüğe yapılabilecek bir çağrı, yalnızca demokratik devrim aşaması için, onun görevlerinin çözülmesi ile sınırlı bir çağrı olmak zorunda ise...

Bu bağıntıda bu çağrı benim için, İbrahim Kaypakkaya'nın "Türkiye'de Milli Mesele"de ortaya koyduğu, "Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin, ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme, imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler, ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler" (Seçme Yazılar, s.257) şeklindeki doğru tezinin pratiğe yansıtılması, bizzat Komünistlerin bu demokratik muhtevaya sahip çıkması, kendi minimal programlarının bir parçası haline getirmesi, ve **milli hareketin** potansiyelini sınıf hareketi potasında

eritme için çaba sarfetmelerinin bir ifadesi dir.

Bu bağıntıda ben içerik olarak "Kürt ulusu ve ezilen milliyetleri" Komünist Partisini desteklemeye ve onun önderliğinde birleşme çağrısında ilkesel bir yanlışlık görmememe rağmen, şöyle bir sorunum var:

Komintern, "Uzakdoğu Komünist ve Devrimci Örgütleri I.Kongresi Manifestosu"nda (1922) "Bütün ülkelerin işçileri ve bütün dünyanın **ezilen halkları** birleşin" sloganını merkezi sloganlardan biri olarak tespit ediyor.

Burda benim kavrayabildiğim kadarıyla slo ganın "ezilen halklar" bölümü, emperyalizmin güdümünde olan ülkelerde, bağımlı, sömürge, yarı-sömürge ülkelerde, emperyalizm tarafından sömürülen, ezilen ülkelerde **emperyalizme karşı milli** nitelikte **devrim akımının** proletaryanın sınıf hareketi ile uluslararası plan da birleştirilmesini içeren; bu anlamda eğer istenirse bir bütün olarak ezilen uluslar bi çiminde de ifade edilebilecek bir bölümdür. Burada kullanılan "halklar" kavramı, bir anlamda "uluslar ve milliyetler" içeriğini ifa de eden bir kavramdır.

Ama bu kavram bu anlamda bir bütün olarak emperyalizme karşı devrimci mücadele anlamın da **milli sorun** ile ilgili kullanılmasına rağ men, yine de ulus ya da milliyet yerine **halk kavramının** kullanılmış olmasının da bir özel anlamı olduğunu düşünüyorum. Sloganda "ezilen ulus","ezilen milliyet" yerine, "ezilen halklar"ın kullanılmış olması, **çağrının milli sorunda da** tüm ulusa değil, ulusal mücade lede de **belirleyici olan** "halk"a, "halklara" yapıldığını, ulusal sorunda da öncelikle **halk larla** birleşilmesi gerektiğini gösteren bir işarettir.

Bu bağıntıda eğer milli sorunda, bu sorunun çözümü için birleşme çağrısı yapılacaksa, o zaman bu çağrının da **öncelikle** ezilen ulus ve milliyetler içinde de halklara yönelmesi doğru olacaktır.

Bizim çağrımızda, "Kürt milleti ve ezilen milliyetler"den önce, çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kitlelere çağrı olduğu için, bunlar halkın esasını oluşturduğu için,bu ya pıldıktan sonra "Kürt milletine ve ezilen mil liyetlere" de çağrı yapılmış olması,bütün bu söylediklerim ışığında bana ilkesel olarak yanlış görünmemektedir.

Buna rağmen, bu sloganı daha önce propa - gandamızda kullanmadı isek —ki durumun bu ol duğunu sanıyorum— bu konuyu tartışıp çözene dek, sloganı kullanmamamız doğru olacaktır.

2. Ortak tartışma yayın organı konusunda tar tışma

Bu konuda R. Sağlam yoldaşın eleştirisi öz olarak şudur:

a) Konferansın tek anlamlı bir kararı yok tur.
b) Duyuruda söylenenler doğrudan Konferans kararı değil, MK salt ço.nun yorumudur.
c) Sorunun duyuruda konmuş olduğu biçimde konması "bürokratik sessiz görüş değiş tirmenin ve Konferans ile Merkez Komitesinin karar ve yetkilerinin çiğnenme sinin bir örneğidir."

Bu noktada Bolşevik Partizan sayı 29'da u zunca tartışıldığından, tarafların yazıları kamuoyu önünde yayınlandığından, burada kısa ca durup geçmek istiyorum.

Bu bağıntıda aslında tartışılması gereken, tartışmanın merkezinde durması gereken sorun, ortak tartışma yayın organının "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle" çıkarılmasının doğru olup olmadığıdır. Tam da bu noktada tartışmayı yoğunlaştıracak yerde, R. Sağlam yoldaş içerikle ilgili bu belirleyici tartışma yerine, başka tartışmalar sürdürmeyi yeğliyor.

Ben bu bağıntıda, ortak tartışma yayın or ganının Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın olarak değerlendirilen güçlerle ortak çıkartılmasının tek doğru tavır olduğu nu —bugünkü durumumuz ve görevlerimiz açısın dan— düşünüyorum. Bu hiçbir şekilde ortak tar tışma yayın organında yalnızca bu güçlerin ya zıları yayınlanacaktır, yalnızca bu güçler ken di aralarında tartışacaklardır anlamına gel mez.

* * *

Yoldaşın getirdiği eleştiriler konusuna ge - lince:

Yoldaşın "Konferansın tek anlamlı bir ka rarı yoktur" şeklindeki tespiti, Konferansın bu konuda aldığı kararın metni karşısında a - yakta tutulamayacak bir iddiadır. Konferansın aldığı tavsiye kararı tartışılan konuda çok açık ve berraktır. Hiçbir yoruma, hiçbir yanlış anlamaya izin vermeyecek bir açıklıkta "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle" çıkarılması tespiti vardır.

Bu noktada sorun, ben de dahil olmak üzere, bu karara onay veren bir dizi yoldaşın ka rar tasarısında söylenenler ile, karar tasarısında atıfta bulunulan bir belgede bir bağıntıda söylenilenler arasında olan bir çeliş meyi görmemiş, bilince çıkarmamış olmamızdadır. Şimdi bu yüzden dönüp, açık olduğu bir noktada karar için "tek anlamlı bir karar yok tur" tespiti yapmak ciddi bir tavır değildir. Deyim yerinde ise, "körlüğümüzü" karar tasarısına maletmek, sorumluluğu üzerimizden atmaktır.

"Duyuruda söylenenlerin Konferans kararı değil, en iyi halde yorumlardan birisi olduğu"nu; "MK salt ço.nun yorumu" olduğunu söylemek de gerçekleri tersyüz etmektir. Duyuru da söylenenler evet "Konferans kararının doğrudan", bizzat Konferansın karar metninin yayınlanması biçiminde aktarılması değildir. Ama kararın içeriğinin MK salt ço. tarafından MK salt ço.nun kendinden hiçbir şey katmadan —tersine eksiği ile!— aktarılmasıdır! R. Sağlam yoldaş aslında böyle bir karar alındığının, kararın içeriğinin ne olduğunun farkında değilmiş gibi tavır takınmaktadır; ve sanki bu karar hakkında duyuruda verilen bilginin, kararın doğru aktarılması olmadığı imasını yapmaktadır. (Benim açımdan bu kararın tam metni ile yayınlanmamış olması, tavsiye kararı olduğu için, diğerleri ile eşit önemde ve anlamda olmadığı için haklı idi. Ama gelinen yerde aptalca polemiklere neden olduğu için, olduğu gibi yayınlanmış olsa idi daha doğru yapılmış olacağını düşünüyorum.)

Şimdi herkes R. sağlam yoldaşın burada getirdiği eleştirinin "ciddiliğini" oturup inceleyebilir.

Ve R. Sağlam yoldaş böyle bir eleştiri temelinde, daha doğrusu ispatsız iddia, ve yarattığı birtakım imalar temelinde sonuca da varıyor: "Bürokratik sessiz görüş değiştirmenin ve **Konferans ve Merkez Komitesinin karar ve yetkilerinin çiğnenmesi**nin bir örneği". Ne diyeyim? Böyle bir eleştiri temelinde böyle bir sonuca varabilmek için bu noktada Marksizm-Leninizmin alanını terketmek gerekir. Altını çizdiğimin olmadığı, bunun yoldaşın kafasının ürünü olduğu belgeli, ispatlıdır.

* * *

Bir de R. Sağlam yoldaşın Konferans kararının hangi gelişme sonucunda alınmış olduğu konusunda söyledikleri var. Onun bu gelişmeyi de aktarması da tekyanlı ve yanlıştır.

Şöyle ki:

- Önce R. Sağlam yoldaş, BP 24'teki yazıdan yalnızca işine gelen —ya da geldiğini düşündüğü— bir cümleyi cımbızlama yöntemi ile çekip çıkarmakta, sanki BP 24'teki yazının temel düşüncesi bu cümlede düğümleniyormuş gibi tavır takınmaktadır. Aynı yazıda yer alan mesela "Bu konuda bugün kendine Marksist-Leninist diyen gruplar arasındaki ayrımların nasıl yapılması gerektiği, öncelikle bu tartışma yayın organının kimlerle çıkarılması gerektiği ve çıkarılabileceği vb. konularını bir başka yazıda tartışacağız" gibi bazı tespitleri, R. Sağlam yoldaş nedense atlamaktadır.

- İkinci olarak; bu yazının "**tartışmanın tek yazılı belgesi**" olarak tanıtılması ya Konferans karar tasarısını yazılı belgeden saymamakta, ya da tartışma belgesinden saymamaktadır! Bu ikisi de saçmalıktır. Konferansa sunulan karar tasarısı, Konferans öncesinde Parti hücrelerinde, ve sempatizan hücrelerde yazılı belge olarak tartışmaya sunulmuştur. Ve benim bildiğim, bütün hücrelerde de tartışılmış, bu şekline bu noktada bir itiraz, ek, vb. gelmemiştir.

- Üçüncü olarak, Konferans kararında Bolşevik Partizan sayı 24'teki yazıya atıfta bir tek konuda bulunulmaktadır. O da şöyledir: "Biz, bizim kendi içimizde yürüttüğümüz tartışmayı mümkün olduğunca Marksist-Leninist veya Marksizm-Leninizme yakın gördüğümüz örgütlere de taşımalı, ve onları da bu tartışmanın içine çekmeye çalışmalıyız. BUNUN GEREKÇELERİ DOĞRU BİR BİÇİMDE BP 24'te "Tartışma Yayın Organı Üzerine" başlıklı yazıda konmuştur."

Görüldüğü gibi, Konferansın aldığı tavsiye kararında (R. Sağlam'ın alındığını düşündüğü kararda değil!!!) BP sayı 24'e atıf belli bir bağıntıda, ortak tartışma yayın organının **gerekçeleri bağıntısında** yapılmaktadır. Genel bir atıf, yazının tümünü, söylenen her şeyi kapsayan bir atıf sözkonusu değildir.

* * *

Bir sorun da bu kararın tavsiye niteliğinde bir karar olduğu konusunda, yoldaşın "bu tespit edilmelidir" yönündeki uyarısıdır. Bu uyarı kime acaba? Yoldaşın alıntı yaptığı BP yazısında tam bunun tespit edildiği yerde bu uyarının ne anlama geldiğini, "yanlışları aşmaya hizmet etme" amacında olan yoldaş herhalde kendi açıklar.

* * *

3. Marksizm-Leninizmin bugünkü kıstasları sorunu üzerine

Bu noktada yoldaşın iki eleştirisi şöyledir:

a) Yoldaşın pozisyonu olan "üçüncü pozisyon"un tanımlandığı noktada yoldaşın yaklaşımı **yanlış** (abç) aktarılmaktadır.
b) Konferansın kararı "ilerletilerek" Konferans kararının üzerine çıkılmaktadır.

Bu eleştirilerin ikisi de yanlıştır.

Yoldaşın pozisyonu, kendisinin de alıntı yaptığı gibi, "Kıstaslar konusunda yapılan tespitlerin, yalnızca "bizim çizgimizin bazı temel tezleri" olarak kavranması gerektiğini savunuyor, "başkalarının niteliğinin Marksist Leninist olarak değerlendirilip değerlendirilmemesi bağıntısında kullanılmasına karşı çıkıyordu" biçiminde aktarılmaktadır.

Yoldaş bu alıntıdan, YALNIZCA ve KULLANILMAMA laflarını öne çıkararak bu şekilde görüşünün "anlamsız bir hale dönüştürüldüğünü" iddia etmektedir.

Ardından Konferans sırasında yazılı olarak açıkladığı tavrını aktarmaktadır.

Burada "dikkatli formülasyonlara pek gerek görmediği"ni söyleme ihtiyacı duyduğu bu yazılı açıklamayı yoldaş, eğer yanılmıyorsam, Marksizm-Leninizmin kıstasları ile ilgili gündem maddesi kapandıktan sonra, **bir başka gündem maddesinin tartışılması sırasında**, yani bu konuda **tartışma kapandıktan sonra üzerinde düşünüp, ihtiyaç duyma sonucu yapmıştı.** Öyle ya da böyle. Sorun hiç de yoldaşın bizi burada inandırmaya çalıştığı gibi "dikkatli olmayan formülasyonlar" sorunu değildir.

Yoldaşın dayandığı bu açıklamasını okuyan herkes, ve ardından getirdiği yorumlarla bunu karşılaştıran herkes, yoldaşın pozisyonunun doğru aktarıldığını; ve yoldaşın şimdi bu pozisyon daha berrak, anlaşılır bir biçimde ortaya konduğunda, "benim pozisyonum çarpıtılıyor" diye boşuna ayaklandığını tespit edebilir.

Yoldaş, Bolşevik Partizan 27'de kendi pozisyonunun, sanki "kullanılmaya" karşı imiş gibi gösterildiği iddiası üzerine eleştiriler yürütmektedir. Hayır, BP 27, okuduğunu anlayan herkesin görebileceği gibi, yoldaşın pozisyonunu "kullanılmasına karşı" biçiminde aktarmamaktadır. Hayır, söylenen çok açık birşekilde şudur: Yoldaş "bu kıstasların başkalarının niteliğinin Marksist-Leninist olarak değerlendirilip değerlendirilmemesi bağıntısın da kullanılmasına karşı çıkmaktadır". Tam da sorunun özü budur. Benim yoldaşa sorum çok açıktır: Sen, tespit ettiğimiz bu kıstasların, bizim tarafımızdan başkalarının niteliğini Marksist-Leninist ya da değil olarak belirlemede kullanılmasına (bugün) karşı mısın, değil misin? Eğer karşı değilsen, özel açıklama ihtiyaçını nerden duydun? Yoldaş açıklamasında gerçekten de açıkça ben "karşıyım" demiyor! Dediği: "Problemler çıktığı"dır. Peki ama, bu problemler ne menem problemlerdir? Yoldaş bu soruya cevap, açık cevap vermeli - dir. Ve esasında vermiştir de!

Bu bağıntıda BP 27'de yoldaşın pozisyonundaki **öz**, en azından yazılı açıklamadaki öz ortaya doğru bir biçimde konmuştur. Bu noktada yoldaşın sorduğum soruya açık cevap vermesi, durumun bu olduğunu gösterecektir.

Yoldaşın kendi mektubundan yaptığı (kamuya yayınlanması planlanan bir yazıda, herkesin denetleme imkanı olmayan, henüz yayınlanmamış bir mektuba dayanmanın yöntemsel sakatlığını bir yana koyarsak) alıntıda da, sorunun tam da bu kıstasların "başkalarını Marksist-Leninisttir, ya da değildir diye değerlendirmede oynayacağı rol" sorunu olduğunu açıkça ortaya koymakta, aslında sorunun tam da bu noktada düğümlendiğini kendi tespit etmektedir!

O halde gelinen yerde yoldaş, bu kıstasların tam da bu merkezi sorunda oynayacağı rol sorununa açık cevap vermelidir. Konferans çoğunluğunun tezi açıktır. Evet, bu kıstaslar bizim grupları, kişileri Marksist - Leninist olarak değerlendirmede evet **kıstaslar** olarak kullanılacaktır! Karar bu kullanılmanın **nasıl** olacağına da açık cevap vermektedir.

İkinci pozisyonun da bu bağıntıda ne olduğu belgeli ortadadır.

Yoldaş kendi pozisyonunun yanlış aktarıldığı görüşünde ise, sorunu "problemli" vb. yu varlak laflarla geçiştirecek yerde, tartışılan noktada görüşünün ne olduğunu açık-seçik kendi formüle etmelidir.

* * *

MK salt ço. yorumlarının, bu konudaki Konferans kararını ilerlettiği tespiti, bu iddia bir temele oturtulduğunda tartışmaya değer. Şimdilik diyebileceğim, bunun ispatsız bir iddia olduğu, ve doğru olmadığıdır.

Yazının bu bölümünde R. Sağlam yoldaşın getirdiği eleştiriler, başlangıçta belirttiğim gibi, üzerinde esas durulması gereken, içerikle ilgili olan eleştirilerdir. Bu içerik ile ilgili noktalarda da yoldaş her ne kadar kendi deyimi ile "daha çok yöntemsel eleştiriler ortaya koyuyor" olsa da, bu eleştiriler üzerinde tartışmak Konferans kararlarının, ve Konferans üzerine yürütülmesi mutlaka gerekli tartışmanın başlangıcı ve ilerletilmesi için yararlı olabilir.

++++++++++++++++++++++++++++++++++++

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi ellerindedir!

(Sayfa 12'den devam)

işaretlerinin verildiği bir dönemi yaşıyoruz. Görevler belirlenmiştir ve ağırdır. Bugün işçilerin Türk-İş önderliğinde de olsa onbinlerle sokağa çıkmaya başlaması, yalnızca görevlerin önemi ve ağırlığını arttırıyor ve bize kaybedecek bir dakikamızın bile olmadığını hatırlatıyor. Bu bilinçle hareket edip, ilerlediğimizde, hataları aşma konusunda kararlı olduğumuzda, aşamayacağımız güçlük yoktur.

HEJMAR:30

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

**Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!**

(Bolşevik Partizan sayı 28'de bir kısmını yayınladığımız bildirinin geri kalan kısmını aşağıda yayınlıyoruz.

Em komunistên jı netewa Tırk û Kurd û jı gelên dın ku dı komela TKP/ML(B) da ne, gotınen xwe bı ramana serokê proleterya Tırkiyê İbrahim KAYPAKKAYA, ku ewı ev tebitên xwe Çılêpêşin (Aralık) 1971 de kıriyê pêk binnın:

İXTİVA RAMANA TEVGÊRA MARKSİST-LENİNİST LI GEL MESELA NETEWİ

Tevgêra Marksist-Leninist iro dujmınê bı bıryar û bêgumanê zılma netewîye çınên serdestên Tırk lı netewa Kurd û hındıkekokên gelên dıne; lı hember çewısandına netewı, çewısandına lı ser zımanên dın û fırqan netewan pêşde şer dıke.

Tevgêra Marksist-Leninist, netewa Kurd, ku jı aliyê burjuva Tırk û axên axê dıçewıse, jı bo mafê wıyê çarenûsı, ango bo serxwebun sazbuna dewleta wî dı her demê de bê şert û gotın dıparêze. Tevgêra Marksist-Leninist dıji fırqkırına mafê sazbuna dewletêye ximbingehên demokrasiya gelî evî pêwist dıke. Bı vî awayi ev pêwisteka jı bo gelên hındıkekoke dınêji ye ên ku aliye burjuva Tırk û axên axê tên çewısandınê. Eva pêwiste jı bo karker û kedkarên Tırkjı ên bo azadiyê şer dıkın, lewra ger ewana netewatiya Tırki neşkênın, xelasiya wana mumkun nine.

Gere mafê çarenusiya netewa ne gori qetandına hınek netewên dın pêwistibe. Tevgêra Marksist-Leninist qetandınê gor şertan dıde berçeva. "Bı gelemperi gori gışbuna Cıvaki bo sosyalizm û menfeata tekoşina çina proleterya hukum dıde û teyin dıke." Tevgêra Marksist-Leninist ger qetandınê teswib nake dıj wêya zorê red dıke. Hudud jı bo yekitiya bı dıl, jı bo bıwuriya gelan lı hew pêwiste.

Tevgêra Marksist-Leninist, tekoşina gelên bındest û bı teybeti tekoşina netewa Kurd ya dıj zılma netewi alikariyê dıke. Muxteva demokrasi gelemperı tevgêrê alikari dıke.

Tevgêra Marksist-Leninist, lı hember seroktiya burjuva netewi û axayên axê bıçuk, tekoşina çina proleterya Kurd û kedkaran dajo û bırêve dıbe. Karker û zehmetkêşên Kurd lı hember xebata burjuvaziya Kurd û axan şiyar dıke.

Tevgêra Marksist-Leninist dıji ew kêsên ku, tekoşina netewida alikariya axan, şeyx û melan dıkın, dıji wan tekoşinê dajo.

Tevgêra Marksist-Leninist, lı hember tevkarên çina serdeste Tırk, feodal begên Kurd, olkar û burjuva mezın ku, ew karker û zehmetkêşan jı hev dıqetının, lı gel tım zehmetkêşên cihanê dalevêra dıkın, û gelek dıkın ku karker û kedkar hıs bın, dıj wan tekoşinê dajo.

Tevgêra Marksist-Leninist, û çawa hogır Lenin ji işaret kıriye, dewletên Emperyalist propaganda serxwebuna siyasi dıke, lê belê wan welatan, abori û mali bı xweve gırê dıde û bı vê sistemê kardıkın û gelan dıxapinın, evê dıde bercewan û bı teybeti bo welatên bındest û karker û zehmetkêşên wan pêwiste wer zanîn û dıj tekoşin bû ajotın.

Tevgêra Marksist-Leninist, lı hember deweteki, hevgırtına çina karker û zehmetkêşên dın dı komele siyasi, sendiqe, kooperatifi, têlimi u.h.w. de tevhevbunê dıgre. Dıji komeleti ya karker û zehmetkêşan lı gor gelan (mılletan) tekoşinê dajo. Lewra kedkar û karkerên navnetewi jı gelên cure cure, lı hember sermaya navnetewi û paşverutiyê ancaxbi vı tewri dıkarın bıgehijın xwesteka xwe.

Tevgêra Marksist-Leninist, dıji plana "xwedmuxtari (özerklik) ya, çandi-netewi" tekoşinê dajo, ew burjuvayên piçuk û burjuvayên milliyetan dı welatê meda te qebulkırın. Lewra ev plana telima karê dewleteki gori gelan her dıqetine; bı vi awayi kedkar û karkerên gelan bı çanda burjuvazi û axayê axê ve têne gırê danê û dıbıne kolê wan; Ango lı gel demoqratiyê lı gel tekoşina çina proleter zarare.

Tevgêra Marksist-Leninist dı Sistema diktatoriya demoqratiya gelide vê ramanê jı bo helbuna mesela milli dine:

Dı sistema diktatoriya demoqratiya gelide wekhevi dı tım milliyetan û zımanan da pêk bê. Tu zımanek bı zorê neyê nazkırın, herkes gorı zımanê xwe dê debıstanê de ders bıxwine.

Destura dewleta geli, êrış û serdestiya neteweki lı ser gel û gelokên dın qedexe bıke. Mafê çarenusiya gelan bıde naskırın. Bo cihanına van tım tıştan pêwiste bı teybeti her mıntıqe idara xwe bı xwe bajo. Ev xwedmuxtari ku, bı xwe idara xwe bajon, gori abori û komakiya mıntıqan, hejmara netewa mıntıqê bı hejmara mıntıqê bıxwe werhılbıjartınê.

Em disa şiara xwe ye bıngehi lı gel mesela milli tekrar dıkın:

"Wekhewiya tam jı bo tım Netewan; mafê çarenusiya Netewan; yekbuna karkerên tım welatan (û Gelên bındest)."

(İbrahim Kaypakkaya, Nivisanên Hılbıjarti, rp.256-259, Weşanên Meha yekemin, İstanbul 1979)